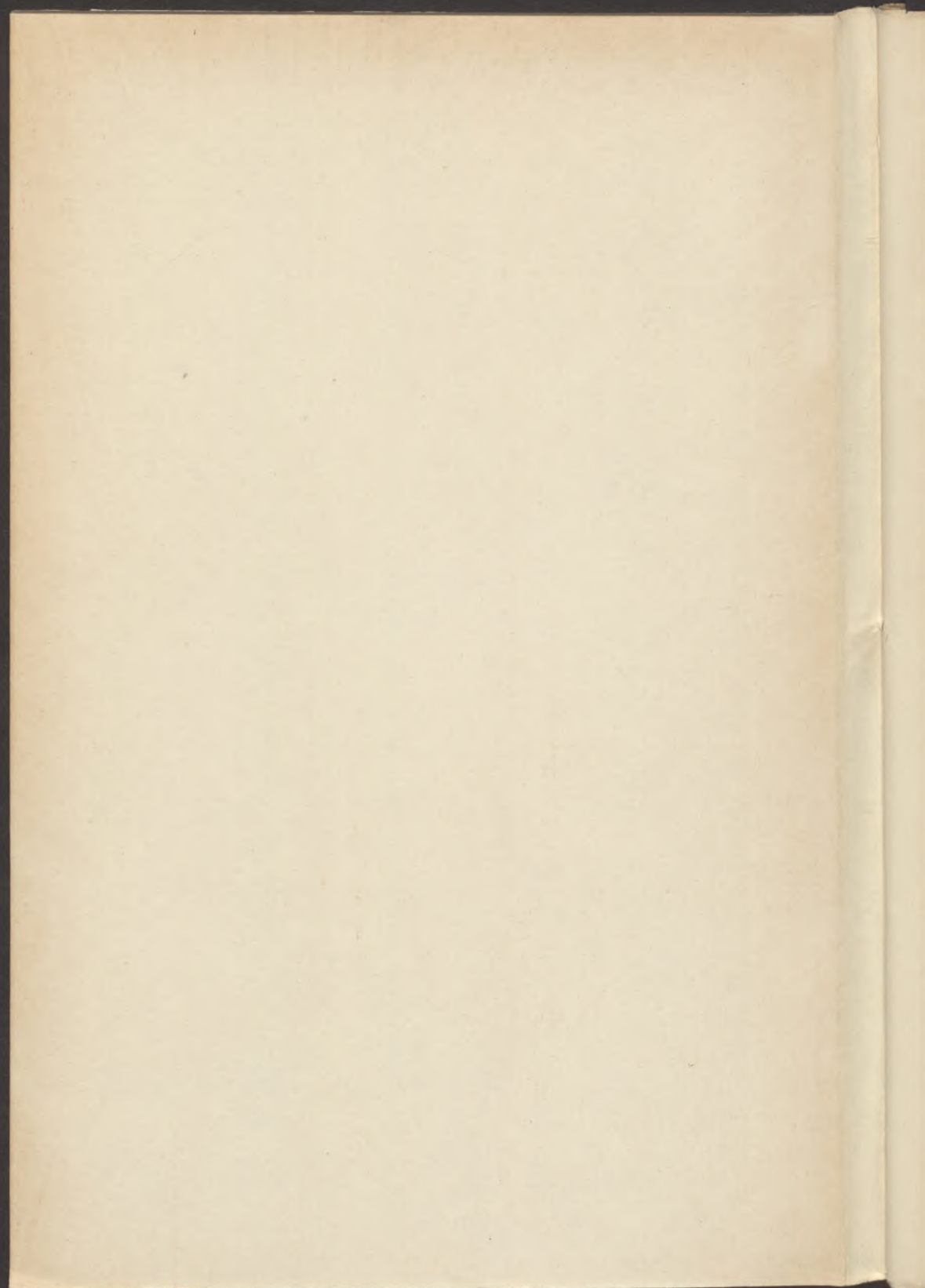
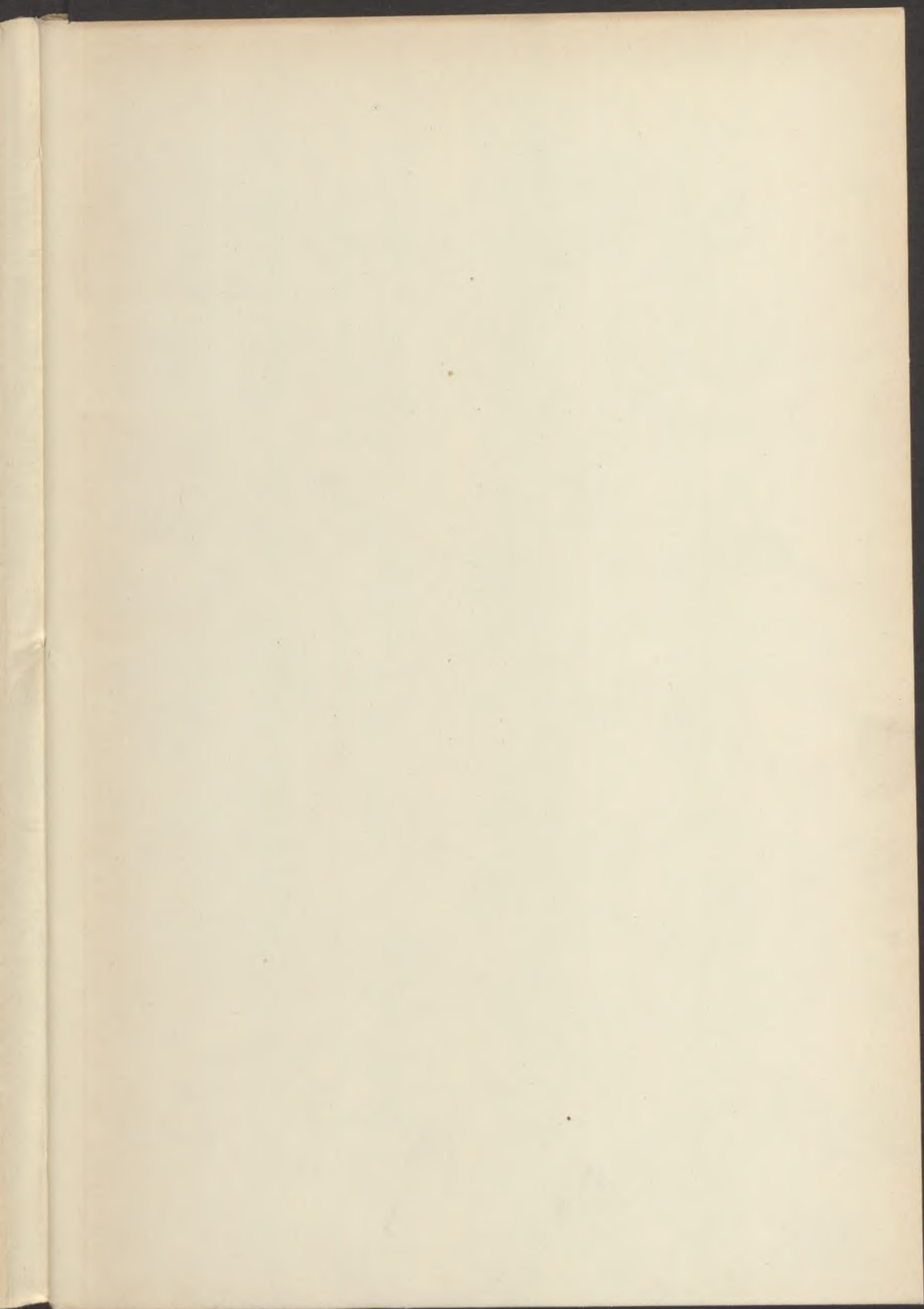
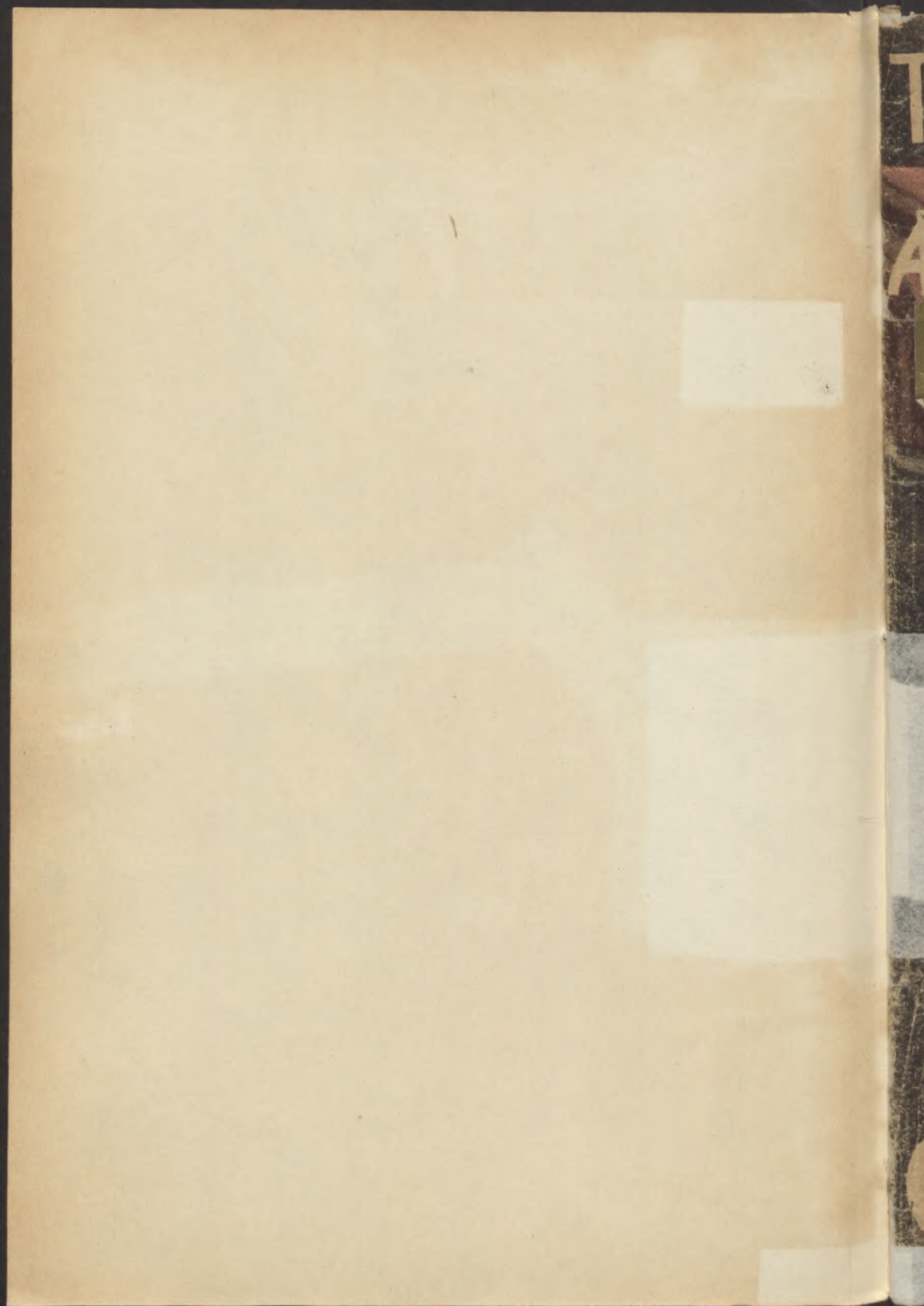

12.202/vi.40

TARKA REGÉNYTÁR

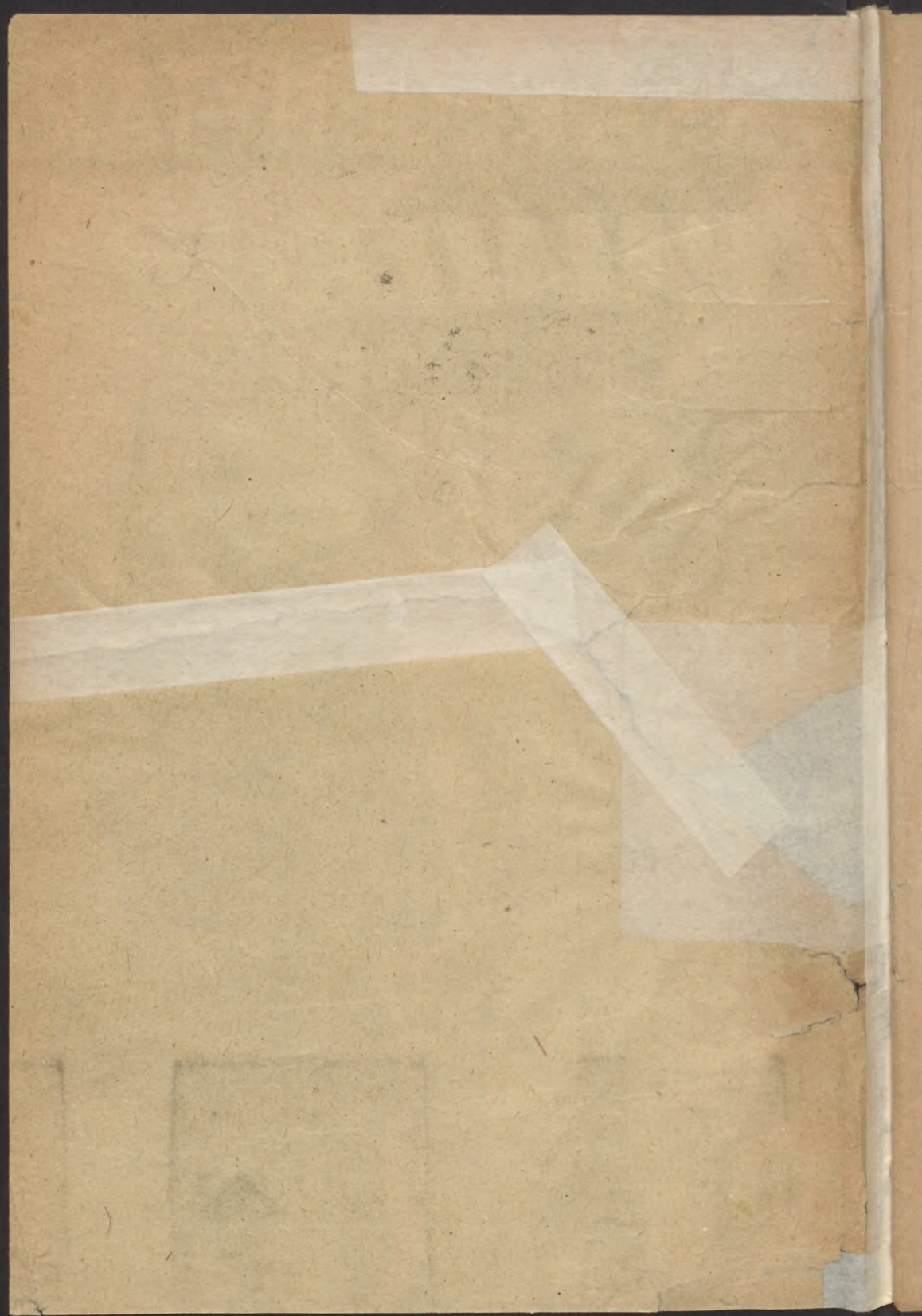
12202
A HALÁLEROD

IRTA G. FÖRSTER

VI. 40

10
FILLÉR

12.202 VII/40
TARKA REGÉNYTÁR

A HALÁLERŐD

IRTA:
G. FORSTER

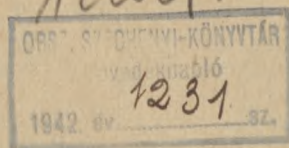
VI. ÉVFOLYAM, 40. SZÁM. 1941. OKTÓBER 8.

bc

Minden jog fenntartva,

Megjelenik hetenként. Előfizetési ára: egy évre 5 pengő 20 fillér.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem adunk vissza.
Szerkesztőségi fogadóórák: szerdán 5—7 között.

A szerkesztésért és kiadásért felelős:
BATHORY-HÜTTNER JÁNOS dr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest,
VIII., József-körút 5. sz. Tel.: 144—400.

Stádium Sajtóvállalat Rt. — Felelős: György Aladár igazgató

ELSŐ FEJEZET.

LUIGI BATTEOLO FOGSÁGBA KERÜL.

1

Abban a pillanatban, amikor felért a kopár és árnyéktalan mészkődombra, amely fenyegető sírhalomként emelkedett a szikladt sivatag előterében az Ennedi Gebel legyezőszerűen szétnyúló ágai között, Luigi Batteolo megérezte, hogy csapdába jutott. Még hajnal volt s a nap aranyzuhataga elnyúlt árnyékot rajzolt a sziklák mögé; a domb peremén túl ismét lejtő következett s a pillanatnyilag árnyékos teknő mélyén váratlanul népes tábor bontakozott ki olyan közel, hogy az alhadnagy pár ugrással elérhette volna.

Vagy húsz sátor sorakozott egymás mellett, rajtuk túl azonban az elnyúlva heverő meharák száma arra engedett következtetni, hogy a karaván nagyobb fele szabad ég alatt töltötte az éjszakát. Az éjszaka dermesztő hidege után a reggel első félórájának jóleső napsütése simogatta a völgyet; ember és állat elnyúlva aludt, ezért történhetett, hogy Luigit a legparányibb zaj sem figyelmeztette a veszedelemre. Amikor pedig kibukkant az utolsó szikla védelme alól, már késő volt, nem lehetett észrevétlenül visszavonulni.

Annál kevésbbé, mert ugyanabban a pillanatban meglebbent egyik sátorfüggöny s nyílásán karcsú, fehér trópusi ruhába öltözött, európai nő lépett ki a szabadba. Derekát kiegyenesítve frissen és derülten nézett körül s pillantása egyenesen a sziklaperemszélén elővillanó egyenruha aranyos vállrojtjára esett.

Visszaugrani már nem lehetett annál kevésbbé, mert a nő élesen felkiáltott s hangjára pillanat alatt megelevenedett a tábor. Luigit azonban annyira meglepte a jellegzetesen arab sátrak sora s közöttük a fiatal európai nő, hogy talán akkor sem tudott volna megmozdulni, ha akar. Mire pedig észbekapott, már huszan is rohantak feléje a meredek ösvényen.

Azt tette, amit pillanatnyilag tehetett; békés szándéka jelétül

odaintett az araboknak s gyors léptekkel lefelé indult a meredek lejtőn a nő irányában

— Jó reggelt, signorina. Mondhatom, váratlan találkozás.

— Si... — nevetett a nő. — Arab tábor s benne európai asszony, nem mindennapi jelenség a sivatagban.

— Asszony?

Batteolo tekintetében a különös helyzet ellenére is csodálkozás villant fel; a karcsú alak, amint sugárzó fiatalsággal állt a sátorlap sötét háttere előtt, sokkal inkább keltette a lány, mint asszony hatását. A nő belenevetett a szemébe.

— Nem mindegy magának? Nézzen körül...

A felszólítás merőben felesleges volt; az elnyúló árnyékokban Batteolo akkor már világosan látta a mindenfelől ráirányuló puska-csőveket.

— Értem... robbant belőle a szó, a nő azonban kurta gesztussal félbeszakította.

— Semmit sem ért — csattant a hangja. — Kövessen.

A sátor belsejében, a félrehúzott függöny világosságában néhány arab asszony píszmogott; a nő ügyet sem vetett rájuk. Szembefordult a tiszttel.

— Az erődből jött?

— Nem tartozik önre, hogy honnan jöttem. Láthatja, hogy olasz tiszt vagyok.

— Még hozzá a 3. gyarmati ezred műszaki különítményéből. Következésképp Garoffi őrnagy zászlóaljához tartozik s a B/VI. számú erőd felszabadítására küldött csapatból került ide.

Ugy látszik, pontos értesülései vannak.

— Mint rendesen. Hajlandó szépszerével elárulni, mit keres itt?

— Azt hiszem, magukat. Még pontosabban azt az arab hordát, amely miatt az erőd rádiója elhallgatott.

A nő bólintott.

— Goromba, de legalább őszinte. Megérdekl, hogy hasonló őszinteséggel felvilágosítsam: az erőd rádiója csakugyan miattunk hallgatott el. De ugyanúgy elhallgat az önök rádiója s elnémul ön is, hacsak...

Elharapta a szót s lassú mozdulattal cigarettát vett elő. Rágyujtott s a felszálló füst mögül ránézett a katonatisztre.

— Maga értelmes embernek látszik. Elég fiatal is ahhoz, hogy ne kívánja túlságosan a halált; nos, megpróbálom megajándékozni az életével, de persze csak akkor, ha maga is teljesíti a mi kívánságunkat.

Eldobta a cigarettát, rátaposott s már az ajtónyílásban állt, amikor visszaszólt:

— Várjon reám és ne csináljon bolondot még akkor sem, ha a fegyvereit egyelőre nem vétettem el.

Batteolo vállat vont és elfordult; tudta, hogy mindenfelől csőretöltött fegyverek ásítanak rá, de különben is elhatározta, hogy bevárja a különös események végét. Tagadhatatlan ügyetlenség volt tőle, hogy valósággal belesétált a táborozó arabok karjaiba; de ezért a ügyetlenségért csak az szólhatta volna meg, akit még sohasem csapott be a sivatag. Különben is elfogatása miatt csak pár pillanatig volt dühös magára; most már sokkal inkább örült, hogy könnyűszerrel sikerült az arabok táborára rábukkannia. Luigi Batteolo bízott hagyományos szerencséjében s abban az öreg igazságban, hogy legvégső esetben a gyors és váratlan cselekvés rendszerint segít.

Mialatt a vénasszonyok reggeli munkáját figyelve, türelmesen várt, gondolatai végigvillantak a közelmúltnak azokon az eseményein, amelyek idejuttatták Afetéből Brit Szomáli határára, a senki földjének arra a keskeny sávjára, amely a kóborló arab bandák miatt állandó nyugtalanság tűzfészke volt.

2.

A tűző napnak Afetében is ugyanilyen pokoli sugárzása volt, mint most; Luigi Batteolo átvirrasztott éjszaka után lépett ki a rádió-sátor terepszínű sátra alól, amikor küldönc lépett eléje.

— Signor, a parancsnokhoz...

— Most mindjárt? — nyult önkéntelen mozdulattal kétnapos szakállához, hanem azért gyors léptekkel vágott át a lapos és száraz orha-fücsomókkal benőtt térségen.

Garoffi őrnagy szemei alatt is virrasztás karikái árkolódtak; előtte hatalmas térkép nyújtózkodott a tábori asztalon s még égett az acetilénláng. Az őrnagy, mint rendesen, most is éjszaka dolgozott; az alhadnagy lépteinek zajára azonban letette a vonalzót és felállt.

— Semmi?

— Semmi, signor... — intett csüggedten.

Kis csend szakadt közéjük, azután Garoffi energikusan intett.

— Nem várhatunk tovább. Fuvasson gyülekezőt; önként jelentkezőkből szakaszt kell alakítani az erőd felderítésére.

Batteolo tisztelgett és az ajtó felé fordult; a félúton azonban megállt.

— Commandant...

— Akar valamit? — nézett fel Garoffi kelletlenül.

Az alhadnagy vigyázzba merevedett.

— Si, signor... az a kérésem, hogy a felderítőcsapat vezetését bízza rám. A B/VI. erőd sorsa nekem szívügyem.

Az őrnagy felállt. Közellépett alantásához s ajka szögletében mintha könnyű mosoly bujkált volna.

— Hát igaz, amit mesélnek, Batteolo? A vízkutatók miatt?

— Non, signor... — vörösödött el a tiszt — legalább is nem csak Gemma Toddano miatt. Mason hadnagy a legjobb barátom... ha ugyan még él.

— Garoffi vállat vont.

— Nos hát, alakítsa meg a szakaszt; de figyelmeztesse az embereket, hogy a vállalkozás több, mint veszedelmes. A B/VI. rádiója harminc órája hallgat, tehát valószínű, hogy Szomaliból áttört arab bandákkal gyűlt meg a bajuk. De ha ez igaz, akkor az arabok környéken előrenyomulhattak s az erődöt elvágják minden utánpótlástól; én pedig pillanatnyilag nem kockáztathatok több emberéletet.

— Értem, signor.

Tisztelgett és lehullt mögötte a sátorponyva. Ismét átment a füves térségen, ahol ponyvákkal letakart teherautók sorakoztak, mögöttük a kútfúrók háromszögletű gerendázatával. Mialatt felreccsent a kürt s a legénység gyülekezésére várt, még egyszer átgondolta a helyzetet.

Az Ennedi hegység Libia legdélibb csücske; ékalakban nyúlik be Brit-Szomáli határába s az olasz erődvonalak ezen a részen még teljesen kiépítetlenek. Hihetetlen nehézségek tornyosulnak a munka elé; először vizet kell teremteni s ezt a feladatot különleges képzettségű műszaki csapatok végzik. Közel, a határsáv senki-földjén már tíz apró erőd sorakozik s köztük a legclóreugróbb a B/VI. Ezt az erődöt fel kellett építeni, pedig egyetlen kútjának vize néha arasznyira beszárad; az erőd nélkül azonban a műszaki csapatot minden pillanatban meglephetnék az arabok. A múltban sem itt, sem Brit-Szomáli benyúló csücskében nem volt élet; pár repülőjárőr bőven elég volt arra, hogy az elszórt oázisok népét rendbentartsa. Két év előtt azonban Alessandro Toddano, a pádovai Földtani Intézet Libiába küldött kutatója rájött, hogy miként lehet mesterséges kutakkal szaporítani az oázisok számát s akkor a Gyarmati Minisztérium utasítására egyszeriben megváltozott a helyzet. Műszaki csapatok nyomultak be a sivatagba s ezzel felkeltették a túlsó oldál érdeklődését is. De az angolok maguk nem mutatkoztak; megelégedtek azzal, hogy arab bandákat küldtek át a határon s időnként véres zendüléseket rendeztek a senki-földjén.

Mason hadnagy nyolc hete indult el a B/VI. őrségének felváltására; vele ment Alessandro Toddano, meg a lánya, aki első asszisztensként működött apja mellett s a pádovai Földtani Intézet egy fiatal tanára, Peter Mason. Nyolc hétig nem volt semmi baj; Mason és Toddano rádiója pontosan jelentkezett, — két nap óta azonban hiába lesik az étert; odaát valami történt a Luigi Batteolo végiggondolni sem merte, hogy mi minden történhetett.

3.

Ellépett a biztosító-század meharásainak sora előtt; tudta, hogy ezeknél az embereknél nincs szükség sok beszédre. Hangsúlytalanul dobta feléjük a szavakat.

— A B/VI. őrszemélyzetét valami baj érte; rádiójuk harminc órája hallgat. Önkéntes jelentkezőkből alakult szakaszra van szükségem, de csak olyanok jelentkezhetnek, akiknek sem gyermekeik, sem eltartásra szoruló szüleik nincsenek otthon. Rajta...

Megállt az arcvonal előtt, a következő pillanatban azonban vissza kellett lépnie; mintha összebeszéltek volna, az egész század egyszerre lépett elő. Batteolo homloka összeráncolódott:

— Battei caporal...

— Parancs!

— Nézze végig ezt a mutogatnivaló társaságot; egyetlen egynek sincsenek sem szülei, sem gyermekei. Válasszon ki közülük harminc embert, de felel érte, hogy családos ne legyen köztük.

— Értem, signor...

— Második altisztnek Contini jön velünk. Vállalja, Contini?

A nyurga szicíliai szája a füléig húzódott örömeiben.

— Si, signor. Köszönöm.

— Szerelés: két könnyű-géppuska és nyolc napra való eleség. Félóra múlva gyülekező.

Sapkájához emelte kezét és bement a tiszti sátorba. Örült, hogy a válogatás munkájától sikerült megszabadulnia. Túlságosan ismerte hozzá az embereit. Az olasz gyarmati hadsereg vasfegyelmében az önkéntes jelentkezés az egyetlen gyenge pont, ahol időnként csődöt mond a feljebbvalók művészete; a szenvedélyes olaszok ugyanis csak addig nyugszanak bele a tisztek döntésébe, amíg vigyázzba állnak. Később tüzes viták, sőt veszekedések robbannak ki azon, hogy ki érdemesebb a kitüntetésre. Batteolónak ezen a téren szomorú tapasztalata volt; az abesszín háború idején Gondar környékén egyszer egy abesszínnekkel megrakott hegyszorost kellett kikélnie tíz önkéntes jelentkezővel. Kiválasztotta az embereket, később azonban egy Motetti nevű velencei kőfaragó utánament s más ötlet híján egy ezüst Madonna-szobrocskát akart rátukmálni, csak hogy a vállalkozásból ki ne hagyja. Akkor, első dühében lefogatta a fickót, később azonban megsajnálta és magával vitte. A vállalkozás sikerült, Motettit azonban haslövés érte ő volt a bátor járőrharc egyetlen áldozata.

Pontosan félóra múlva a szakasz együtt állt és öt perccel később Batteolo intésére nekivágtak a sivatagnak.

Az alkonyat rőt színű izzásában pillantották meg a B/VI. alacsony és szürke falait a sárga homoktenger hullámai között. Az őrtorony árboca csupaszon meredt az égnek, csupán a letépett zászló egy kis foszlánya lógott a leszakított kötél végén. Őrszemélyzetnek, az ügyeleti szolgálat ellátóinak nyoma sem látszott sehol. A kapu zárva, belülről előretolt keresztvasakkal meredt eléjük.

Batteolo a sziciliához fordult:

— Robbantunk, Contini. Gyorsan a gyutacsokat.

Míg a patronok elhelyezésére várakoztak, az alhadnagy két ember társaságában végigjárta a falat. Az erőd tulsó oldalán leszakadt kötéllel maradványait pillantották meg. Batteolo foga összecsikordult.

— Itt szöktek meg. Valami csellel juthattak a falak mögé és gyáván legyilkoltak mindenkit. De érthetetlen, hogy arab holttestek nincsenek. Az itteniek nem szoktak törődni az elesettekkel.

Az egyoldalú kérdésre hamar megjött a válasz.

A felrobbantott kapu mögött eléjük tárult a lefolyt kéztusa borzalmas képe. Tucatnyi arab hevert szanaszét feketén és félig megaszalódva a tüzes napon; körülöttük feltűnt néhány gyarmati egyenruha is, végelemzésben azonban mindössze nyolc olasz holttestet találtak.

Batteolo végigjárta az üres állásokat, a kazamatát és lakó-folyosót s mindenütt a legvadabb dűlő képe fogadta. A gépfegyverfészkekből hiányoztak a gépfegyverek, de miután alkalmasint nem értettek a modern tűzgép kezeléséhez, szétdarabolva szerte-hányták mindent a mellvédek mögött. A raktárakban egyetlen doboz konzerv sem volt s eltűnt a lakószobák felszerelése is. Bárkik voltak a támadók, alapos munkát végeztek.

Az alhadnagy visszament az udvarra. A ferdén sütő nap-sugárral szemben Contini törtetett feléje.

— Signor... a kút!

— Betemették? — hördült fel Batteolóból az ijedtség.

A caporal azonban tagadóan intett.

— Ellenkezőleg, signor, bár magam sem értem a dolgot. A kút teljesen ép, víz azonban alig van benne.

— Akkor még a közelben vannak s ugyancsak népes csapat lehet. Azt hitték, hogy később érünk ide s szerették volna megtölteni tömlőiket. A víz azonban kevésnek bizonyult, várniuk kellett, míg ismét meggyűlik a kútban.

— Csak jöjjenek... — csikorgott a caporal —, majd kapnak víz helyett golyót.

Batteolo nem felelt. Parancsot adott, hogy a kirobbantott kaput hozzák rendbe azután elosztotta az őrséget. Később, amikor

leszakadt a trópusi est, holdkeltéig pihenőt engedélyezett; éjfél előtt azonban már ismét talpon volt és két fél rajt küldött ki a környék felderítésére.

Másfél óra múlva egyik járőr azzal tért vissza, hogy félig betemetett tevenyomokat talált, amelyek egy vádi homokos medrében a közeli dombok felé vezetnek. Az alhadnagy magához intette Battei caporalt.

— Caporal, átvesszi helyettem az erőd parancsnokságát; én elindulok a nyomokon, de két ember félóra múlva követ. A feladatuk, hogy ha lövést hallanak, azonnal riasszák az itthonmaradtakat.

— Si, signor... s ha ön is bajba jut?

— Még mindig kisebb baj, mintha másodszor is sikerül meglepni az erődöt.

A caporal tisztelgett.

— Értem. A két embert azonnal kijelölöm.

— Fölösleges. Az egyik Contini lesz, a másik kiválasztását bízza rá.

Lerakta minden felszerelését, csak revolverét hagyta meg s kulacsát töltötte meg a tömlők pállott, langyos vizével. A kapu lassan becsukódott a hátamögött s tudta, hogy attól a pillanattól kezdve élete a jószerencse vékony hajszálán függ. Vagy másfél órát gyalogolt a vádi homokos medrében, a talaj azonban később kövessé, majd keményen agyagossá vált s a nyomok eltűntek a szeme elől. Rávirradt s már éppen a visszaforduláson gondolkodott, amikor az alacsony mészkődombok között meredek, csaknem síma falat pillantott meg. Elhatározta, hogy annak a tetejéről mégegyszer végigtávcsovezi a vidéket; de abban a pillanatban, amikor felért a kopár és árnyéktalan mészkőhalomra, egyszerre belátta, hogy végzetes és ostoba kelepcebe jutott.

MASODIK FEJEZET.

HAMID BAHAD AJANLATOT TESZ.

1.

Míg a történeteken jártatta eszét, Luigi Batteolo látszólag egykedvű nyugalommal állt a sátor előtt, a félrehajtott függöny nyílásában; szeme azonban a sziklaperem szélét kutatta. Ebben a pillanatban sokért nem adta volna, ha véletlenül elővillan Contini szürke egyenruhájának csíkja. A dombfal azonban üres és elhagyatott volt s be kellett látnia, hogy éppen kiadott parancsa értelmében, kevés valószínűsége van a külső segítségnek. Csak önmagában és jószerecséjében bízhatott. A sátor körül, tág félkörben arab lövészek álltak vállhozemelt fegyverrel; nyilvánvalóan nem nagyon bíztak benne s valami oknál fogva fontosnak tartották, hogy elevenen ne hagyhassa el a tábor.

Elmosolyodott ezen az igyekezeten éppen akkor, amikor az európai nő karcsún és szőkén ismét felbukkant a sátrak között.

— Jöjjön velem... — intett a fogoly felé s máris megfordult, ügyet sem vetve a fegyveresekre.

Zeg-zugos sátorutcákon át közelítették meg a tábor közepét, ahol a többenél jóval terjedelmesebb, láthatóan impregnált angol sátorponyvából készült épület emelkedett. A cellofán-ablakok még zárt és homályos szemekkel vakoskodtak, a szőnyegekkel díszített bejáratnál azonban már élénk volt a sürgés-forgás. Fegyveresek sorfala állt az ajtónál s durván lökdöste el a szájtátó gyerek- és asszonynépet.

Vastag keleti szőnyegre léptek s a félhomályos helyiség vászonfala mellől bő, díszes burnuszba öltözött férfi emelkedett fel közeledésük zajára. Komoly arccal fordult a nő felé.

— Nos, Miss Mallorie, beszélt vele? Kérdezte arabul s amikor a nő tagadóan fejtrázott, elsötétült tekintettel zökkent vissza bőrvánkosára.

Batteolo jónak látta, ha közbeszól. Hibátlan arab kiejtéssel fordult a csapat vezetőjéhez:

— A Korán azt tanítja, hogy a fej maga gondolkozzon s a száj se bizzon fontos beszédet másra. Ha tehát szólni valód van, nyugodtan beszélhetsz, megértem tolmács nélkül is.

A nő felnevetett.

— Na lám . . . így sokkal könnyebben fog menni a dolog.

— Annál is inkább, — bölintott Batteolo, — mert első találkozásunk óta néhány érthetetlen dolgot sikerült magamnak megmagyaráznom.

— Például? — nézett rá a nő kíváncsian.

Az alhadnagy vállat vont.

— Például eddig azt hittem önről, hogy európai kalandornő, aki megúnta hányatott életét s azért, hogy kényelmesebb körülmények közé jusson, férjhezment a legelső gazdagabb arabhoz . . .

— Ugy . . . és azóta rájött, hogy nem vagyok kalandornő? . . .

— Ellenkezőleg . . . Rájöttem, hogy a kalandornőknek sokkal veszedelmesebb típusához tartozik; az angol gyarmati kormányzat politikai méregkeverője. Vagy tévednék, Miss Mallorie?

Azt hitte, hogy sértő szavaira még sértőbb választ fog kapni, a nő azonban könnyed gúnyal megrántotta a vállát.

— Arról a földről származom, ahol évszázadok bizonyították be, hogy a politika is üzlet s amint látja, felfogásomat sikerült Hamid Behad seiknek is megmagyaráznom.

Az alhadnagy vállat vont.

— A maguk dolga; remélem azonban, hogy engem kihagynak az alkuból.

— Ellenkezőleg; kitűnő üzletet ajánlunk. Megvásárolhatja tőlünk a saját életét.

— Ez volt az, amit meg kellett volna beszélnie velem?

Elharapta az utolsó szótagot, mert a seik felemelt keze csendet intett. Az arab feltápázkodott bőrváncosáról és hozzájuk lépett. Nyugodtan szólalt meg, a parancsoláshoz szokott ember magabiztos modorában.

Miss Mallorie az én szavaimmal szólt volna hozzád; de ha már itt vagy, jobb, ha tölem tudod meg sorsodat. Azt akarom, hogy üzenetet vigyél Afetébe.

— Tőled?

— Tőlem. Az Ennedi-hegyek kulcsa a kezemben van; akkor vágom el visszavonulási utatokat, amikor akarom.

— Csak hiszed, hogy így van. Az erőd árbócán ismét olasz zászló leng s csapatod pár óra múlva szétverve fog szaladni a sivatagnak.

— Gondolod? — mosolygott a seik. — Ezer tévessel vagyok itt s a határon túl még háromszor annyi várja parancsaimat. Mit lehet ennyi fegyver ellen a te ötven katonád?

Batteolo nagyot nyelt. A seik tehát tudott érkezésükről s alkalmasint már útközben megtámadhatta volna őket, ha nem forgatna a fejében valami mást. Hangja rekedtre fakult, amikor megszólalt:

— Mit kívánsz tőlem?

— Azt, hogy válassz az életed és az átadandó üzenet között. Tíz tevést adok melléd, akik elkísérnek Afetéig; ha bántódásuk esik, a kezeim között lévő olaszokat agyonlövetem.

— Hm... és mi volna az üzenet?

— Két parancs. Az egyik, hogy Afetéből minden olasz takarodjon el, a másik, hogy addig is, amíg a kiürítés megtörténik, a kut mecsetjének szent csontjait adjátok át a tíztevés vezetőjének.

— Ostobaság. Ha valaki ilyen parancsot küldene neked, te engedelmeskednél neki?

— Nem vitatkozni akarok. Gondolkozz rajta, hogy elindulsz-e; mire a műezzin elsőt kiált, tudni akarom elhatározásodat.

— Rögtön is megmondhatom. Nincs jogod parancsolgatni, következkéskép utam eredménytelen lesz. A szent csontok átadásáról azonban, ha ugyan valóban vannak ilyenek, beszélhetünk, de csak foglyaid azonnali szabadonbocsátása után.

— Szóval, indulsz?

— Ha először látom a foglyokat.

A seik tapsolt. A jelre néhány fegyveres lépett be és körülfogták az alhadnagyot. Batteolo gondtalan vidámsággal indult kifelé közöttük; első és legfontosabb célja, hogy időt nyerjen, sikerült. Most még csak azt kellett megállapítania, hogy hányan vannak a foglyok s hogy — Gemma Toddano köztük van-e?

2

Contini végigment az erőd udvarán s a tevések között gyanúsan félrehúzódo árnyékot pillantott meg. Pillanat alatt mellette termett.

— Frascatti... mit keresel te itt?

A zömök közlegény szemtelenül ránevetett.

— Azt, amit te, mio caro...

— Ügy... és mi lesz, ha Battini megtudja, hogy odahaza három bambinod van?

— Mi lenne? Megmagyarázom neki, hogy a bambinóim olyan kicsinyek, hogy még nem számítanak. S rögtön utánateszem, hogy Contini caporal is megházasodott otthon, éppen mielőtt behajóztunk volna.

— Ördögöd van...

— De jó ördögöm. Az előbb megsúgta azt is, hogy másodmagaddal Batteolo után kell menned.

— Carramba... ha mindent tudsz, vedd a szerelést és gyere, A félóra letelt...

Battei cseppet sem csodálkozott, amikor a caporalt Frascatti társaságában pillantotta meg; a nyurga szicíliai és a zömök nápolyi legény elválthatatlan cimborák voltak, ami persze, egyiküket sem akadályozta meg a szüntelen civódásban. Vídáman indultak útnak és szaporán taposták a homokot Batteolo nyomdokain. Később, amikor a lábnyomok eltűntek a kövek között, elváltak; Contini jobbra tartott a vádi partjának emelkedésén, Frascatti pedig balra tért, hogy a hullámos vidék apró völgyeiben kutasson nyomot. Abban egyeztek meg, hogy hallótávolságban maradnak egymástól, de persze mind a ketten tudták, hogy az efféle ígéretek a sivatagban nem érnek sokat. A hepe-hupás vidéken vannak süketzónák, amelyek a puskalövés hangját is elnyelik.

Eppen kivilágosodott, amikor Contini távcsövében pillanatra megcsillant Batteolo alakja; az alhadnagy egy mészkődomb meredek oldalán kapaszkodott fel, majd különös módon megemelte karjait s eltűnt a csipkesszerű sziklák tulsó oldalán. A caporal rosszat sejtve szaporázta meg lépéseit; negyedóra alatt elérte a mészkődombot, de óvakodott attól, hogy az alhadnagy útján közelítse meg. Még inkább kitért jobb felé s negyedórába sem telt, a vádi torkolata felől megpillantotta az arab tábort.

A történeteket kitalálni nem volt nehéz s Contini zavartan törülgette izzadó homlokát; parancs szerint most meg kellett volna keresnie Frascattit s azután visszamenni az erdőbe; ez a lehetőség azonban eszébe sem jutott. Batteolot elfogták, következőképp ki kell szabadítani; de hogyan?

Gondolataiból kéz érintése rezzentette fel; riadtan nézett vissza s a következő másodpercben revolver után kapott. Azután rögtön leengedte a fegyvert; Frascatti állt mellette arab burnuszban, szélesen vigyorogva.

— Carramba... most majdnem a pokolba küldtelek.

A nápolyi vigyorgott.

— Nem merted volna elsütni a fegyvert; te azonban holtan hevernél, ha az lennék, akinek a ruháját hordom.

— Ne fecsegj... signor Batteolot elfogták.

— Tudom...

— Részeg vagy. Alig félórája történt; én is véletlenül láttam meg távcsövel.

— Mégis tudom. Az az arab mondta, akitől ezt a burnuszt kölcsönkértem.

— Hm... barátságos arab lehetett.

— Az volt, pedig eleinte nehezen indult a társalgás közöttünk. Most egy homokdomb alján fekszik, innen félóránnyira...

— Bolond vagy... mi lesz, ha ránkuszítja a tábort?

— Te vagy a bolond. Sejthetnéd, hogy megcsiklandoztam

kissé s akit Tonio Frascatti megcsiklandoz, az hosszabb időre elnémul. De különben is összekötöztem.

— Az más. Mihez kezdünk most?

Frascatti a vállát vonogatta.

— Gondolom, signor Batteolo kiszabadításához kellene hozzákezdeni. Az ő érdekében azonban nem tehetünk mást, mint hogy várunk. Tehát: várunk.

— És az erődöt ki értesíti?

— Majd később eltörök egy gyufát. Aki a rövidebbet huzza, az hazamegy. A másik marad.

Lehasaltak az izzó homokba s Contini elővette távcsövét.

3.

Luigi Batteolo még tíz lépést sem tehetett a sátorutcán a fegyveresek között, amikor Miss Mallorie is csatlakozott hozzájuk.

— Ért angolul? — kérdezte lehetőleg úgy, hogy a fegyveresek ne értsék szavait.

Az alhadnagy bólintott.

— A nyelvüket értem, csak a gondolkozásukat nem.

— Annál jobb. Hallgasson rám; örülök, hogy olyan értelmese nek bizonyult, mint sejtettem. Azzal, hogy a seik parancsát teljesíti, a saját bőrét mindenesetre megmenti.

— Ami angol szempontból okos és gentlemanlike; nem?

— Angol szempontból az ön bőre egyáltalán nem fontos. De van valami más, ami miatt udvariasabb hangot is megérdemelnék.

— Az érdemeket talán hagyjuk, Miss Mallorie...

— Ahogy tetszik... beszéljünk inkább a tényekről. Ha mint tiszt okosan gondolkodik, rá kell jönnie, hogy a helyzetük reménytelen. Hamid Bahad túlerőben van s nyomásának Afeté sem tud tartósan ellenállni. Az utánpótlás viszont olyan távoli, hogy...

— Ezeket a kérdéseket nyugodtan rákérdezhetjük, Miss.

— Ami azonban nem segít a helyzetükön. Bizonyos körülmények között azonban én garantálnám Afeté épségét, sőt a B/VI erődét is...

Batteolo elhúzta a száját.

— Angol garancia... kissé túlhaladott álláspont.

— Bizonyos körülmények között azonban hasznos is lehet.

— S az ára?

— Ugyanaz, amit a seik kért. Az Afeté oázis szent csontja!

Batteolo felütötte a fejét. Kutatva nézett a nőre.

— Az ördögbe... mit akarnak azokkal a csontokkal?

— Semmit. Éppen csak szükségünk van rá. Afetébe temették el ugyanis Ibn Hammavid dervist, aki a mahdi hú embere volt...

— Ne folytassa, most már mindent tudok. Ibn Hammavid az

arab függetlenségi eszme harcosa volt; ezt mi is tudjuk s éppen ezért nem nyultunk hozzá a sírhoz. Még azt sem tudjuk, hogy száz év alatt nem rabolták-e ki a sírt.

— Sajnos, nem... a csontok épségben vannak s az arab tömegek szemében roppant fanatizáló erőt jelentenek. Maguk Libiában békén élnek az arabjaikkal, nálunk azonban egyik lázadás a másikat követi. Röviden: az angol kormányzat elhatározta, hogy megszerzi Ibn Hammavid csontjait...

— S vallási fanatizmusuknál fogva kormányozza az arabokat. De ezt is úgy, hogy a csontot magukkal az arabokkal kapartatják ki.

Eve Mallorie a fejét ingatta.

— Számomra közömbös, hogy minek nevezi az eljárásunkat. Nekünk olcsóbb egy lázadás olasz földön, önöknek pedig pillanatnyilag érdekük, hogy ne húzzanak ujjat a túlerővel. Én tehát azt ajánlom: adják ki Ibn Hammavid csontjait, de ne az araboknak, hanem annak az angol tevéosztagnak, mely ötven mérfölddel délkeletre várakozik. Ebben az esetben kezeskedem azért, hogy Hamid Bahad békén elvonul a B/VI. erőd alól, ön szemrehányás helyett kitüntetésben részesül s végelemzésben az arabok is hozzájutnak ahhoz, amit akarnak.

— Csupán az olasz foglyokról feledkezik meg.

— Pshaw... valamit valamiért. De különben megpróbálhatom őket is megszabadítani. Nos, mi a válasz?

Batteolo lenézett Eve Mallorie-re.

— Az, hogy nem talál épeszű olaszt, aki ilyen ajánlatot elfogadna. Adott esetben mi habozás nélkül kiadnánk az ereklyének tartott csontokat az araboknak s így biztosítanánk a békét; viszont fogságba jutott bajtársaink érdekében akkor is szívesen vállaljuk a halált, ha egyébként sokkal kisebb áron elkerülhetnénk. Érti?

— Egyáltalán nem. Mi történik, ha rábeszélem a seiket, hogy mindnyájukat végeztesse ki?

— A seik valószínűleg megfogadja a jótanácsot. Most azonban én teszek egy ajánlatot, ha megengedi.

Eve Mallorie felütötte a fejét. Kissé mehökkent kíváncsisággal nézett a tisztre.

— Nos?

Luigi Batteolo mosolygott.

— Azt kívánom, hogy engedjen beszélni az olasz foglyokkal s hogy távollétemben gondoskodjon róluk, amennyire lehet. Ennek ellenében hajlandó vagyok hallgatni a seik előtt mindarról, amit mondott.

— Úgy... és ha egyszerűen agyonlövötem?

— Nem tud. Legalább is addig nem, amíg fel nem világosítom

a sejket, hogy mire vár egy angol tevéoszttag innen ötven mérföldnyire délkeletre. S ebben az esetben könnyen megtörténhet, hogy a törbecsált olaszok mellett angol áldozata is lesz az afetái vállalkozásnak.

A nő az ajkába harapott, de nem felelt; ezt a fordulatot alkalmasint kifelejtette a számításból. Már elhagyták a tábort s a vádi medrében kocogtak tovább; Batteolo cseppet sem csodálkozott ezen, mert tudta, hogy az arabok szívesen tartják a tábortól kissé távolabb foglyaikat. Váratlan támadás esetén ott könnyebb agyonlőni őket, mielőtt az ellenfél megakadályozhatná.

Pár perc múlva haikos arab bukkant fel előttük; de amint rájukismert, leeresztett fegyverrel félreállt. Eve Mallorie égő pillantása csaknem végigperzselte Batteolo arcát.

— Ott vannak — intett előre. — Figyelmeztetem, hogy csak pár szót beszélhet velük, azt is angolul.

Az alhadnagy nem felelt; nem is hallotta a kalandornő fecsegését. A vádi katlanszerű mélyedésének láttán egy ötlet kezdett az agyában derengeni. Vakmerő ötlet, de kis szerencsével nem kivihetetlen; s Luigi Batteolo hozzászokott, hogy éppen a meglepetést és váratlan fordulatot használja ki a maga javára — ha lehet.

HARMADIK FEJEZET

LUIGI BATTEOLO VISSZAÜT.

1.

Körülnézett. A vádi medre itt kissé elmélyült s omladékos partjai tucatjával kínálták a búvóhelyeket. Öt arab fegyveres kullogott mellettük puskáikat hanyagul lóbálva; hatodik az őrszem volt, aki azonban visszamaradt mögöttük. Kissé nagy túlerő s még számolni kellett azokkal is, akiket a foglyok őrizetére rendelték.

Ujabb párperces gyaloglás következett, majd ismételt fordulók után hirtelen kibontakozott előttük a foglyok csoportja. Vagy tizen lehetek mindössze; Batteolo tüstént megismerte a sebesült Mason hadnagyot, Toddano s velük egy csoportban elszennyeződött fehér ruhában a vízkutató expedició laboránsnőjét, Toddano professzor leányát, Gemmát. Rajtuk kívül egy fellah szolga s hat többé-kevésbé sebesült olasz ült, vagy ácsorgott a sovány árnyékban, a percről-percre rekkenőbbé váló hőség izzó katlanában. Körülöttük nem volt senki; kissé távolabb azonban két fegyveres arab hevert, másiek kettő pedig a vádi partjának szélén állt hónalj alá szorított puskával.

Batteolo összeráncolta a szemöldökét. Az örök ilyen elosztása a lehető legkellemetlenebb volt; nem lehetett vele kezdeni semmit, tehát segíteni kellett rajta.

Amint a közeledőket megpillantották, a foglyok csoportjában mozgás támadt. Gemma Toddano felugrott s elsőnek ismerte fel a tisztet. Önkéntelenül robbant ki ajkán a kétségbeesés.

— Batteolo... Mi történt?

Eve Mallorie gúnyosan mosolygott. Szemmeláthatóan élvezté a jelenetet. Batteolo azonban ügyet sem vetett rá.

— Csak félig vagyok fogoly... — mondta megnyugtató és meggyőző hangon —, a Miss közbenjárására sikerült elérnem, hogy bizonyos körülmények között mindnyájunkat szabadon engednek.

Persze csak akkor, ha Garoffi őrnagy meghallgatja előterjesztését.

Szavaira Gemma arca hirtelen kővédermedt; a sebesült Mason is felkönyökölt, Toddanoból pedig valósággal robbant a szó.

— Vállalkozol a követségre?

— Miért ne?

Batteolo könnyedén beszélt s mintha véletlenül történt volna, egészen szembefordult a professzorral. Így azonban háttal került az angol kalandornőnek s a perc alkalmát felhasználva, Gemma felé súgta alig mozgó szájával, olaszul:

— Ájuljon el, ha intek... érti?

Az olaszok arcán egyetlen izom sem rándult. Gemma felbigygyesztette a száját és elfordult; Batteolo azonban jól látta, hogy a szeme sarkából minden mozdulatát figyeli. Kiválasztotta a legerősebbnek látszó arabot s lassan melléfurakodott. Kilenc fegyverrel állott szemben s bár az olaszok sem voltak megkötözve, a helyzet nem látszott valami biztatónak; egyetlen lehetőség kínálkozott: minél nagyobb kavarodást keltetni, hogy a távolabb állók se használhassák fegyvereiket.

Eve Mallorie türelmetlenül intett.

— Láttá a foglyokat, beszélt is velük... van még valami kívánsága?

Batteolo Gemmára nézett.

— Hogyne... — mondta hangsúlytalanul, de az olasz lány abban a pillanatban mély sóhajjal összeroskadott.

Ájulása olyan művésziiesen sikerült, hogy szinte Batteolo maga is meghökkent bele; az örök megzavarodva léptek közelebb s az alhadnagy éppen a meglazult figyelemnek erre a tizedmásodpercére számított.

Két ökle villámgyorsan lendült előre; első ütése az arab állát érte, a másik a gyomorszájon ült olyan erővel, hogy saját karja is belesajgott. Az arabnak felnyögni sem volt ideje; összecsuklott s fegyvere akkor már Batteolo kezében volt. Az olasz azonban még nem volt készen; ugyanakkor a mozdulatnak lendületével elgáncsolta Eve Malloriet s a fegyver csövét a torkának szorította. Az első pillanatok zürzavarában az örök még azt sem tudhatták, mi történt tulajdonképpen, máris felhangzott Batteolo arab kiáltása:

— Kheber... sakálok... egyetlen mozdulat és meghal a fehér Miss...

Maga sem hitte, hogy a felszólításnak különösebb eredménye lesz; vad kézitására számított s arra, hogy a kavarodásban pár életbenmaradtnak sikerül elmenekülnie; de más történt. Mielőtt még az arab fegyverek megszólalhattak volna — szinte a színpadi rendezés pontosságával — a vádi túlsó oldalán megismétlődött a barátságos felszólítás.

— Csak rajta, kutyák ... ha mielőbb Mohamed paradicsomába akartok kerülni!

Minden szem az ellenkező oldalra fordult, ahol az embernél kövek között vállhozemelt fegyverrel két olasz katona nézett farkasszemet az arabokkal.

2

A két olasz málán és türelmesen hasalt egymás mellett a forró kövek közt. Szemüket egyetlen percre sem vették le a táborról s végtelenségnek tűnő negyedórák után ismét megpillantották Batteolót. A jelenetben azonban kevés volt a vigasz; az alhadnagy öt fegyveres arab között haladt, mellette egy európai nő.

Frascatti felcsuklott az ijedtségtől.

— Kivégezni viszik ...

— Butaság ... — intett a caporal, de azért az ő homlokán is vastag izzadságcseppek gyöngyöztek.

A csapat leereszkedett a vádi medrébe és északnak kanyarodott. Csakhamar eltűntek a két olasz szeme elől. Frascatti megmarkolta a puskáját.

— Te altiszt vagy, menj vissza az erdőbe ... én ittmaradok. Nem engedhetem, hogy signor Batteolo puska lövés nélkül harapjon a homokba.

Contini az elhaladó fegyvereseket figyelte.

— Csak öten vannak ... — dörmögte félrehúzott szájjal — mi történne, ha utánuk mennénk?

Frascatti vigyorgott.

— Hogy mi történne? Néhány olajképű fickót megsímogatnánk, signor Batteolo pedig megszabadulna.

Feleletet sem várva megindult előre a vádi alján. Contini nem sietett utána; az ő olasz egyenruhája jobban elütött a terep színétől, mint Frascatti burnusza. Az elővigyázatosság eredménye csakhamar megmutatkozott; a menet eltűnt egyik sziklahajlat mögött s Contini hirtelen leütött arabba botlott. A közlegény vigyorgva intett vissza feléje.

— Nyugodtan átlépheted ... hosszú időre ártalmatlanná tettem.

A vádi természetes ösvénye ezen a részen meredeken lejtett; Frascatti nem követte a többiek útját, hanem a sziklaperem szélén maradt; ott szökdelt előre sziklától szikláig. A teknőszerű völgy peremén lehasalt s két kődarab védelme alól előrekémlelt.

— Az ördögbe ... olasz foglyok is vannak itt.

Contini már a távcsövét igazgatta.

— Signor Toddano, meg a lánya ... az ott Mason hadnagy. A fiúk közül Beppe, Serra, Volpini.

— Meg négy új fegyveres... a végén még rosszul járunk.

— Ha félsz, visszafordulhatsz... carramba... mi történik ott?

Izgalmában csaknem talpraugrott. Rejtekhelyükről jól látszott, hogy Gemma Toddano megtántorodik és elájul; azután hirtelen kavargás támadt, látták, hogy Batteolo leüti a mellette álló arabot, majd felcsattant az alhadnagy hangja.

Contini felugrott. Fegyvere lövésre készen meredt az arabok felé. Frascati is elrúgta magát a földről; a burnusz lecsúszott válláról, amint nagy igyekezetében csaknem átbukott a kőgörgetegen.

Alkamasint ez a groteszk és merőben céltalan mozdulat mentette meg mindnyájunk életét. Frascati ugyanis elbotoltában két karját furcsán kitérte, mintha a vádi mélyén közeledő csapat elosztását irányította volna. A caporal felhasználta a kínálkozó alkalmat; inkább gurulva, mint két lábon lecsúszott a sziklaperem meredek oldalán s két ugrással elérte az őrtálló arabokat. Egyikük, aki ijedt és védekező mozdulatot tett, felhemperedett Contini jólírányzott ökölcsapásától, a másikat Mason hadnagy villámgyors támadása fosztotta meg hosszú puskájától.

De szinte ugyanabban a pillanatban, amikor Batteolo elgáncsolta az angol kalandornőt, az összes foglyok is szemvillanás alatt átlátták a helyzetet; két katona a földön heverő arabokkal viaskodott, a többiek Batteolo őreire vetették magukat. Mire Frascati a sziklaperem szélén visszanyerte egyensúlyát s Contini példáját követve legurult a többiekhez, már jóformán nem is akadt dolga. Az arabok fegyverei az olasz foglyokhoz kerültek s az örök közül azok, akiket nem fosztott meg eszméletüktől a váratlan támadás, reszketve várták sorsuk beteljesülését.

Batteolo a homlokát törülgette. Felsegítette a földről Eve Maloriet és a szemébe nevetett.

— Ezt nevezik váratlan fordulatnak, igaz?

A nő kezét tördelte tehetetlen haragjában.

— Ezt még megkeserüli, signor. Ennyi emberrel úgysem tud észrevétlenül kerekét oldani.

— Lehet; meghalni viszont ennyi emberrel is lehet.

Összeterelte a foglyokat s az egész csapatot Mason gondjaira bízta. Tíz perc sem telt el a támadás megindulása óta s az apró csapat már indulásra készen sorakozott fel a sziklák védelme alatt.

Frascati odaoldalgott az alhadnagyhoz.

— Signor...

— Na, mi kell?

— Idáig rendbenvolnánk, de nekem van még egy külön foglyom is. Jó félórája ütöttem le a tábor közelében. Leszedtem róla a burnuszt és összekötöttem; ha otthagyjuk, a napszúrás rövidesen végez vele.

— Még mindig jobb, mintha mivelünk végeznek az arabok.

— Igen ám, de az a fickó zöld turbánt viselt, tehát mekkai zarándok. Hátha jó tús lenne a kezeink között?

Batteolo vállat vont.

— Nem bánom; vegyél magad mellé két embert és hozzátok el. De nem várunk rátok; a vádi medrében csatlakozhattok hozzánk.

Frascatti tisztelgett és eltűnt. Percbe sem telt, mire két olasz kíséretében ismét előbukkant a görgeteges part szélén, amint rejtőzve és csuszkálva kereste a jobbfelé vezető utat.

3

Mason hadnagy Batteolohoz lépett. Csak a fejével intett Eve Mallorie felé.

— Mit akarsz ezzel a nővel?

— Természetesen magunkkal visszük.

— Golyót érdemelne, vagy még azt sem. Inkább kötelet, ha volna itt valami rendes fa.

— Hm... Ha jól sejtem, miatta jártatok pórul?

— Két fellah kíséretében azzal kért bebocsátást az erődbe, hogy karavánja megszökött tőle. Gyanutlanul befogadtuk s neki első dolga volt elrontani a rádiót. Olyan átkozottul ügyesen csinálta, hogy nem gyanakodtam rá. Éjszaka azután a két fellah segítségével ránk hozta az egész bandát.

Batteolo a hadnagy vállára tette a kezét.

— Vigasztalódj, mio caro, ezúttal sokkal nagyobb tét forgott kockán, mint a B/VI. erőd sorsa s talán még jobb is, hogy így alakultak a dolgok.

— Mire gondolsz?

— Még nem tudom — hümmögött tanácstalanul Batteolo, — de ha az angoloknak megérte, hogy európai kalandornővel dolgoztassák meg Hamid Bahad. seiket, alkalmasint messzebbmenő terveik vannak. Egyelőre a legfontosabb, hogy minél előbb jelentést küldjünk Afetébe.

— Amihez azonban el kell érünk az erődöt... — nézett hátra gyanakodva a hadnagy.

Mintha csak válasz lett volna a szavaira, a vádi embernyi kövei között ebben a pillanatban felbukkant Frascatti visszamaradt járőre. Ugyancsak sietve szedték lábaikat, ez azonban nem ment könnyen, mert éktelenül kapálózó, félmeztelen, de bekötött szemű arabot cipeltek magukkal. Az arab valószínűtlenül sovány volt s zöld turbánjával, horgas orrával leginkább a Pómenti síkság golyáira emlékeztetett. Frascatti lihegve tisztelgett Batteolo előtt.

— Idáig sikerült, signor; de most aztán szedjük a lábunkat.

— Talán felfedeztek?

— Azt nem, de láttuk, amint a táborból egész karaván indult a foglyok szállása felé. Alkalmasint feltűnt nekik a signorina hosszú távolléte... — tette hozzá fejével Eve Mallorie felé intve.

Még be sem fejezte a mondatot, amikor a sziklák közül vágatató lovas alakja bontakozott ki; fél perc múlva második, majd egy harmadik lovas is feltűnt, de egyikük sem árult el támadó szándékot. Mason megrántotta az alhadnagy bluzát.

— Valamit akarnak... azért jönnek härman, hogy egy közülük lőtávolon kívül maradvá hírt vihessen a másik kettő esetleges balesetéről.

A három arab széles félkörben megkerülte a menekülő foglyokat, azután az első megállt s tölcseért formált tenyeréből a szája elé.

— Hitetlen kutyák... halljátok, mit üzen Hamid Bahad, az ennedi-i puszták sejkje. Nem akar golyót és fáradságot pazarolni rátok, mert sorsotokat úgysem kerülhetitek el. Őkle akkor csap le rátok, amikor neki tetszik. De a nemes sejk úgy határozott, hogy egyelőre nektek ajándékozza hitvány bőrötöket, ha a szent Ali Juszufot azonnal kiadjátok.

Batteolo magához intette Frascattit.

— Ezek alkalmasint a te foglyodat követelik.

— Alighanem — hunyorgott a sziciliai —, pedig akármi legyenek, ha a szóke signorina sokkal többet nem ér.

— Az alhadnagy intett:

— Tuds arabul?

— Si, signor.

— Akkor felelj annak az ordítózó fickónak helyettem. Mond meg, hogy a szent Ali Juszuf pontosan addig él, amíg az első puská el nem dörren utánunk. A többiről csak akkor vagyok hajlandó tárgyalni, ha mindnyájan az erődben leszünk.

Mialatt Frascatti pergő nyelvvel és arab szóvirágokkal cico-mázva tolmácsolta az üzenetet, az alhadnagy Masonhoz fordult:

— Hallgass rám. Vedd magadhoz Gemmát, signor Toddanot, a szóke nőt, meg ezt a kerge dervist. Szedjétek a lábatokat, ahogy csak az erőtökből telik; én a többiekkel hátramaradok arra az esetre, ha sejk mégis támad.

A hadnagy bólintott. Megvárta, amíg az arab visszafordítja lovát, azután összeterelte a kiválasztott embereket. Szeme megakadt a zöldturbanos dervisen, aki most már ismét összekötözve krárogott a szájába tömött rongyok miatt. Szánalomból megszabadította a bűzös rongytól, de a jótéteménnyel csak azt érte el, hogy az arab köpködni és átkozódni kezdett.

— El deheli jekhbe kut... Átkozott hitvány kutyák... Allah rogyassza rátok a kék eget, vegye ki az erőt a lábatokból, pusztítsa

el a fajtátokat is... legyetek átkozottak, amiért bántani mertétek Ali Juszuf ben Hammavidot, a dervisek dervisét, aki négyszer járta meg Mekkát s akire nyolc szörbet-lugas vár Mohamed paradicsomában...

Még folytatta volna az ékes mondókát, ha Frascatti hirtelen hozzá nem lép és udvariasnak éppen nem nevezhető, de katonás s főként eredményes mozdulattal be nem fogja a száját. Arra elhallgatott s engedelmesen megindult a hadnagy után.

NEGYEDIK FEJEZET.

KELEPCÉBEN.

1.

A nap már ismét ferde sugarakkal érte a sivatagot, amikor a megmenekültek második csoportja mögött is becsukódott a B/VI. kapuja. Batteolo megkönnyebbülve lélegzett fel az erőd udvarán; nem számított arra, hogy Hamid Bahad egyetlen puskalövessel sem próbálja megzavarni visszavonulásukat. Battei caporal örömtől fénylő arccal állt meg előtte.

— Rendbehozattam mindent, signor — intett körül az udvaron, — most már jöhetnek az arabok. A halottakat eltemettük, gépfegyverek, lőszer, konzervek minden a helyén. A víz lassan már gyűlik a kútban.

— Si... — bólintott Batteolo — signor Mason merre van?

— Az épületben. Signor Toddanóval a rádiót szerelik, de nem nagyon boldogulnak vele.

Batteolo rosszat sejtve sietett át az udvaron. A parancsnoki szoba hűvös mellékfülkéjében találta meg a hadnagyot a műszerasztal fölé hajolva izzasztó munkában. Toddano és Gemma is ott ácsorogtak mellette tanácstalanul.

— Valami baj van?

Batteolo hangjára Mason felemelte a fejét.

— Baj? Ördög tudja... inkább homok... a készülékben valahol zárlat keletkezett.

Az alhadnagy érezte, hogy elsápad. Tapasztalatból ismerte a sivatagban használt rádiók gyengéit; a könnyű homok minden tömítésen átjut, minden apró, láthatatlan repedésen beszüremkedik a készülék belsejébe s indőnként érthetetlennek látszó zavarokat okoz. A gép, amely hónapokon át kifogástalanul teljesítette feladatát, egyszerre megnémul s mechanikus legyen a talpán, aki rendbe tudja hozni. A legbiztosabb segítség, szétszedni az egészet s minden

alkatrészt külön megtisztítva tenni helyre. Ez azonban napok, sőt hetek munkája.

Legyintett.

— Hagyd abba... akkor már gyorsabb a postagalamb.

Visszafordult Battei felé, aki merev vigyázásban éppen akkor állt meg az ajtó küszöbén.

— A galambok, caporal?

— Hat darab signor; valamennyi fürge és egészséges.

— Hozzanak be hármat, én addigra megírom a jelentéseket.

Átment a parancsnoki szobába s a postagalamb-üzenetek céljait szolgáló vékony hártypapírra három azonos szövegű jelentést írt. Amennyire lehetett, nagy vonásokban vázolta az eseményeket s hozzátette, hogy embereivel az utolsó golyóig védelmezni fogja a B/VI. erődöt. Mire elkészült, a caporal is előkerült a postagalambokkal s Batteolo sajátkezűleg helyezte el az állatok szárnya alatt a jelentést tartalmazó apró fémtokot. Azután Gemma és Toddano kíséretében az északnyugati bástyafokról szárnyrabocsátották a galambokat. A karsú madarak úgy emelkedtek a levegőbe, mint az eldobott parittyakő s néhány tájékozódó kör után nekivágtak az útnak, nyílegyenesen északnyugat felé. Batteolo hosszan figyelte röptüket, azután körül távcsövezte a szikrázóan kék levegőt. Némileg megnyugodva fordult a professzorhoz.

— Nem látok sivatagi héjját; még szerencse, hogy Libia déleleti része olyan átkozott vidék, amerre madár sem jár.

Gyorsan beszélt, csaknem hadarva, hogy Gemma esetleges kerdőzködését megelőzze. Egyetlen percig sem igyekezett magát hamis illúziókban ringatni, tudta, hogy a szent embernek tartott dervis kiadásának megtagadása felbőszítette a sejket s hogy ezzel az erőd sorsa még bizonytalanabbá vált. Viszont mást nem tehetett: elsősorban azért nem, mert katona volt, akinek minden körülmények között ki kellett tartania őrhelyén, másodsorban, mert legjobb hite szerint a dervis kiadása sem könnyített volna helyzetükön. — Lement a parancsnoki fülkébe Masonhoz.

— Mondd csak, amígó, nagyon fáradtnak érzed magad?

▲ hadnagy ránevetett.

— Mióta nem érzek arab puskákat a hátam mögött, kutyabójom. Járörre gondolsz?

— Sokkal többre — rázott fejet Batteolo —, kirándulásra Afetébe.

Mason szemei kerekre nyíltak.

— Megbolondultál? A környék azóta tele van arabokkal.

— Tudom. Gemma és a professzor azonban mégsem maradhatnak itt. Nem szívesen tartom itt Eve Malloriet és az arab dervist sem. Afetéből nem számíthatunk segítségre, sőt nekünk kötelességünk Hamid Bahad erejének lekötésével őket tehermentesíteni. Aki

itt marad, legjobb esetben arra számíthat, hogy nem kerül eleve-
nen az arabok kezei közé.

— Értem. Azt akarod, hogy én vigyem őket Afetébe?

— Si.

— Elfelejtet, hogy az én kezemből egyszer már kivették ezt
az erődöt; több jogom van meghalni a falai között, mint neked.

Az alhadnagy bólintott s baráti mozdulattal Mason vállára
tette a kezét.

— Tudom. Éppen azért. Eve Mallorie veszedelmes kalandornő
s téged kellemetlen helyzetbe hozott. Mindkettőtöknek életben kell
maradni, hogy elfogatásod ügye tisztázódjon. De ettől eltekintve,
azt hiszem, a parancsnokság is szívesen elbeszélgetne a kalandor-
nővel.

Azt hitte, hogy érveivel sikerült elérnie a kívánt hatást; Mason
azonban megrázta a fejét. Hángja szokatlanul átforrósodott.

— Abban a harcban, ami Libiáért folyik, nem az egyének
érdeke fontos. Én tudom, hogy elkövettem minden elkövethetőt a
B/VI. megvédésére s ami ezen túl volt, az már nem katonai feladat.

— Azt akarod mondani ezzel, hogy nem mész Afetébe?

A hadnagy megrázta a fejét.

— Mondhatnám, hiszen feljebbvalód vagyok; de menni, vagy
maradni veszély szempontjából körülbelül egyremegy. Azonban
csak Gemmát és a professzort viszem magammal; a másik kettő
jobb szolgálatokat tehet itt a puszta jelenlétével. Azt ugyanis biz-
tosra vehetjük, hogy a B/VI. erődöt minden körülmények között
tartani kell; még akkor is, ha Garoffi őrnagy az utolsó katonáját
áldozza fel érte. Hogy miért, azt ráérünk később is megtudni a
szőke kalandornőtől.

Batteolo elgondolkozva bólintott. Be kellett látnia, hogy a
hadnagynak minden tekintetben igaza van. A várható ostrom dühét
ugyan csak erősíteni fogja a szent dervis és a kalandornő kiszaba-
dításának reménye, a haremodor megválasztásánál azonban tekin-
tetbe kell venni az ő életbiztonságukat is. S Batteolo az adott pil-
lanatban nem tudta volna eldönteni, hogy nem fontosabb-e az
araboknak egy élő dervis, mint az angolok számára az elfoglalt
B/VI. erőd. Válaszolni akart a hadnagynak, de akkor váratlanul
zúrzaváros lármája hangzott fel az udvar felől.

2.

Odakint már a sivatagi este lila árnyai bomlottak szét az erőd
falai között, csupán a nyugati égboltozat égett még bíborvörös
fényben. A mellvédeken az őrség körül tucatjával tolongtak a
katonák s mikor az udvarra léptek, Contini futólépésben éppen
megindult a parancsnoki épület felé. Kezében két lelőtt posta-
galamb véres tetemét tartotta.

— Most dobták keresztül a falon — mondta dühtől elfakult hangon —, ez a cédula volt rájuktűzve.

Batteolo mérsékelt kíváncsisággal futotta át a kezdetleges írással rótt kusza sorokat.

„Bahad Hamid, az Ennedi ura, vacsorára küldi neked ezt a két galambot, hogy takarékoskodhass konzerveiddel. A sejk tudja, hogy azért folyamodtál galambpostához, mert távolbabejövő ládád elromlott. Üzeneted azonban nem jut el Afetébe s minden következő üzeneted ugyanerre a sorsra jut. A sejk üzeni: készüljetek a halálra valamennyien, mert nem nyugszik le háromszor a nap s lelkeitek megismerik a gyehenna tűzét.“

— Ki dobta be a galambokat?

— Egy arab, lovas. Fehér zászlóval közeledett, azt hittük, más üzenetet hoz.

Mason a tarkóját vakarta.

— Lövést is hallottam...

— Si... — bólintott Contini —, egyik katona dühében az elvágató lovasra sütötte puskáját. A ló most elnyúlva fekszik a homokban s az arab sántikálva menekült tovább.

Batteolo a hadnagy társaságában visszament a parancsnoki szobába. A két galambot az asztalra dobta.

— Gondolom, valóban jó lenne megsütni — mondta enyhé öngúnyjal. — Az élelmiszerünk mindössze nyolc napra elég.

A hadnagy elhúzta a száját.

— Nyolc nap? Nyolc percet sem adok és megkezdődik a tánc. Azt hiszem, felesleges elbúcsúzni Gemmától; innen már senki sem juthat ki elevenen.

— Egy okkal több, hogy megkíséreljük a lehetetlent — csapott a levegőbe Batteolo ökle. — Hallgass rám. Nyolc embert adok melléd s ha megkezdődik az ostrom, az északkeleti falnál kitörünk az arabokra. Egy géppuska s néhány géppisztoly elég lesz ahhoz, hogy odacsúdítsa az egész társaságot. Amíg mi verekszünk, ti egérutat nyerhettek az északnyugati oldalon.

Mason a vállát vonogatta.

— Nincs sok remény a sikerre, de azért megpróbálhatjuk. Ha sikerül a vállalkozás, húsz mérföldről jelt adok rakétapisztollyal. Távcsővel megláthatod, ha ugyan még életben leszel.

Batteolo nem felelt. Felcsatolta övét és kiment a mellvédre, hogy ellenőrizze az őrségelosztást. Nem sok dolga akadt; Battei ki-tünően ellátott mindent; őrség és fegyverek egyaránt a helyükön voltak s az egyetlen reflektor a legmagasabb őrtorony tetejéről szabályos időközönként kutatta végig fénycsóvjával a homokdombokat. Az est még nem volt annyira sötét, hogy minden kilitást elvett volna. Messze, a szeszélyesalakú homoksáncok között, időnként felvillant néhány burnusz világosabb foltja; Bahad Hamid

csapatai vonultak fel a falakkal szemben s ez kétségtelenné tette, hogy még az éjszaka folyamán támadni fognak.

Batteolo kiválasztott nyolc embert a leghiggadtabb céllövők közül, azután Toddano professzort kereste föl. Félóra múlva azonban már ismét az udvaron volt s lement a kazamatába vezető keskeny lépcsősoron. Itt helyezték el a foglyokat s Batteolonak eszébe sem jutott, hogy őrt állítson a megvasalt ajtó elé.

Az első helyiségben Ali Juszuf ült magaalá húzott lábakkal s meg sem mozdult a belépő tiszt láttán. Alkalmasint már belefáradt az átkozódásba. Batteolo benyitott a második helyiségbe. Ez sem volt főúri módon berendezve, a kemény priccs mellett azonban nem hiányzott a vizesvödör és a jókora lavór sem. Eve Mallorie ruganyosan pillantott a belépő Batteolora.

— A kocka fordult — mondta jellegzetes öngúnnyal. — Most önön a sor, hogy folytassuk félbeszakított tárgyalásunkat.

Az alhadnagy homloka összeráncolódott.

— A tárgyalásokat nyugodtan rábízhatjuk a diplomatákra — mondta legyintve. — Engem ebben a pillanatban csak az érdekel, hogy kellő biztonságban van-e.

Eve Mallorie nevetve körülmutatott:

— A fal vastag s az ablak rácsa kitorhetetlen. Ilyen körülmények között minden órszemélyzet fölösleges.

Batteolo élesen ránézett a nőre.

— A magam részéről — mondta leplezetlen megvetéssel — azt az embertípust tartom legártalmasabbnak, amelyet ön képvisel. Nem tudom, mi volt a szándéka a B/VI-erőddel, de az biztos, hogy most az egyszer velünk együtt maga is elpusztul. Egyik legéberebb emberemet állítom az ablak elé, az lesz a parancsa, hogy amint az udvaron megpillantja az első betörő arabokat, minden szó nélkül végezze ki őnt. Érti?

— Hogyne; az én pályámon számolni szoktunk a halálveszedelmekkel. Viszont van egy ajánlatom: a küzdelem és pusztulás helyett válassza a harmadik utat. Az angol világbirodalom óriási; bármelyik részén hajlandó vagyok az ön számára letelepedési engedélyről gondoskodni, feltéve, ha sorsára hagyja a B/VI. erődöt.

Batteolo szája elhúzódott.

— Amennyire megtisztelő az ajánlat, annyira jellemző is — mondta —, hanem azért maradunk csak a puskagolyónál.

Megfordult és gondosan bereteszte maga mögött az ajtót.

A negyedórák egyhangúan peregtek az idő malmán. Az égre felivelt a hold s az éjszaka tintakék kárpitján kiragyogtak a csillagok. A levegő mozdulatlan volt, de gyorsan lehült; tíz óra felé már

fel kellett gombolni a zubbonyokat. Batteolo kiválasztott tizenöt embert és egy géppuskával meg egy golyószóróval a kapu közelében készenlétkébe helyezte őket.

Órája néhány percet mutatott éjjél előtt, amikor a falakon kívül vérfagyasztó „Allah” üvöltéssel kis lovas csapat vágatott fel. Az arabok eleresztett kantárszárral lovagoltak s közben elsütögettek hosszúcsövű puskáikat az őrség felé. Az olaszok rájuk sem hederítettek, tudták, hogy az apró bandérium csak jel az általános támadásra. A csapat elporzása után azonban nem dördültek meg az arab fegyverek, mint ahogy várni lehetett volna, hanem csupán az északi kapu környékén támadt lövöldözés.

Apró csapatok tüntek fel, akik golyózáporral borították el az erőd egy-egy részét, azután visszavonultak. Ezek az apró támadások csak arra voltak jók, hogy az erőd legénységét nyugtalanítsák.

Luigi Batteolo, Mason és az őrmesterek nyugalomra intették a géppuskásokat, akik türelmetlenkedtek. A sűrű olasz vér már harcolni akart. Az arab harcmodor célja az volt, hogy az erőd löszerkészlete fogyjon. Már pedig Batteolo tudta, hogy takarékoskodnia kell a löszerral.

A kitörésre kiválasztott nyolc ember készen állt az északnyugati kapu közelében. Arcuk komor volt, elszánt. Tudták, hogy esetleg a halálba mennek, de ez nem zavarta őket. A katona előtt a halál is megszépül, ha hazájáért harcol.

Mason cigarettázott. Nyugodtan szívta a cigarettát, nem látott rajta semmi izgalom. A nyolc katona mellett felkészülve állt Gemma, Toddano és apja, a professzor.

Batteolo melléjük lépett.

— Azt hiszem, hogy kezdődik.

Mason intett.

— S... akkor...

Kezefogtak egymással, acélos szorítással.

— Isten veled,

— Veled is.

Luigi Batteolo Gemma szemeibe nézett.

— Viszontlására Gemma.

A leány bólintott.

— Vagy itt a földön, vagy a hősök országában... — mondta, de a hangja azért elcsuklott.

A erőd pereméről felhangzott Battei hangja.

— Támadás!

Üvöltő, vad lárma csapott fel, ami harsogva szállt az erőd felé. A falon kívül megmozdult minden és Bahad Hamid fehér burnuszos lovassága mint a vihar száguldott feléjük.

Batteolo hangja felharsant.

— Géppuskát!

Felkattogtak a gépfegyverek, s a csöndes éjszakában kavargott a harc tüze. Gépfegyverek, géppisztolyok, puskák hangjai dörren-tek. A B/VI. erőd hősiesen állta harcát...

Batteolo Mason felé intett.

— Indulok.

A kis csapat élére állt és a hirtelen felnyitott kapun kirobogtak. Irtózatós lövöldözésbe kezdtek. Az arabok, akik meglátták a kitörő csapatot, mind arrafelé vágtattak. A géppuska hosszú sorozatokat lőtt, s a lovasok között sorokat kaszált. Alig tíz percig tartott az északkeleti falnál a harc.

Ezalatt Mason is megindult. Zajtalanul osontak ki az északnyugati oldalon. A nyolc katona élő gyűrűbe vette Gemmát és Todano professzort és meghajolt háttal futottak tova a B/VI.-erődtől.

Mason egyre gyorsította az iramot, mert tudta, hogy Batteolo már nem sokáig tudja magát tartani az erődön kívül.

Batteolo és csapata úgy küzdött, mintha minden ettől a harctól függne. De a túlerővel csak ideig-óráig vehette fel a küzdelmet, mert emberei egymásután zuhantak el.

Batteolo összeszorította a száját.

— Kírtatani, fiúk!

Fentről Battei jelzett s jelzése annyit jelentett, hogy Mason csapata már egérutat nyert.

— A kaput!

Batteolo a sebesültekkel és a halottakkal bevonult a felnyíló kapun és bevonulását az erőd tetejéről hirtelen megindított tűz fedezte.

Az arabok diadalordításban törtek ki.

4.

Battei és Contini caporalok álltak az erőd két oldalán. Mind a kettő tapasztalt, harcokban megedzett ember volt, akik nemcsak a líbiai sivatagot ismerték úgy mint a tenyerüket, hanem az arabokat is. Mindig tudták, hogy hova kell irányítani a géppuskák tűzét.

Luigi Batteolo alhadnagy Battei felé intett a puskaropogásban:

— Caporal!

Battei melléje kúszott.

— Parancs.

— Mennyi a veszteség?

— Öt halott és egy csomó sebesült.

— A sebesülteket le kell vinni a kötőzőhelyre.

Battei halkán nevetett. Batteolo meghökkenve nézett rá. Megbolondult a caporal?

— Mi baja?

— A sebesültek kötözés után visszaszöknek a falhoz. Azt mondják, hogy úgyis kevesen vagyunk.

Luigi Batteolo szemei elnedvesedtek. Hiába, ezek a fickók úgy küzdenek, mint a tigrisek. Hamid Bahadnak nehéz dolga lesz addig, amíg elfoglalja a B/VI-erődöt. Vajjon Mason hol járhat már? Ha Gemma biztonságban lesz, akkor már meghalhat . . .

Sortűzek pattognak a hideg sivatagi éjszakában. A torkolat-tűzek piros fényei robbantak, a géppuskák kelepeltek. Az arabok állandóan rohamozták az erődöt. Most a keleti faltól hallatszott Contini caporal hangja:

— Kézigránátot a sakáloknak!

A keleti falat megrohanták az arabok. Akrobatákat is megsegyenítő ügyességgel kúsztak egymás vállán felfelé, szájukban villogó késsel. Távolságban arabok lötték az erőd falát, hogy a védők ne tudják megakadályozni társaik falrajzását.

De a keleti falnál Contini caporal állt. Kézigránátok robbantak, irtózatosságon a detonációval s az emberlétra úgy dőlt össze, mintha nem is lett volna. Egyetlen arab jutott csak fel a falra, az meg Contini caporal kezébe jutott, aki iszonyatos erővel rántotta magasra az arabot és vágta le a erőd faláról a többi lehullott arab közé.

Frascatti zömök alakja tűnt fel most. Az egyik gépfegyver mellől kilőtték a kezelőt s a három banbinos nápolyi foglalta el a helyét. Végigkaszálta a rohamozó arabokat, vadul kurjongatva.

Batteoló végigjárta az embereit. Mindenhol volt egy jó szava, biztató kiáltása. Az emberek, még a sebesültek is rávigyorogtak.

— Minden rendben van.

Ujult erővel lövöldöztek az új és új hullámban támadó arabokra. Batteolo mosolygott. Sok emberébe kerül Hamid Bahad sejknek a B/VI. erőd ostroma.

A harc irtózatosságon folyt mind a két oldalon, hol itt, hol ott kellett megsegíteni az omladozó falaknál harcoló embereket, de eddig még minden támadást visszavertek Batteoló legényei. Kézigránátok repültek, ha túlközel jutottak az arabok az erőd falához, géppuska kaszálta végig a rohamra induló, vadul üvöltöző arabokat, s annak ellenére, hogy a sivatagi éjszaka hideg volt, mégis patokban csurgott róluk a verejték. Batteolo és a szanitéc, egyik embertől a másikig kuszott, s míg a szanitéc kötözte a sebeket, addig az alhadnagy foglalta el a sebesült helyét. De egyetlenegy olasz sebesültet sem lehetett levinni a kötözőhelyre. Bármilyen is volt a sebesülése. Ott akartak maradni a falnál, harcolni akartak utolsó lehetetlenségig, utolsó töltényükig. Mintha minden katona tudta volna, hogy mit jelent az olaszoknak a B/VI-os erőd.

Iszonyatos és rettenetes volt ez a csata, a maroknyi kifáradt védősereg ritka hősiességgel tartotta magát a nagyszámú arab ostromlóval szemben és Batteolo alhadnagy nem kis elégtétellel

állapította meg azt, hogy sikerült hibát csusztatnia Bahad Hamid sejk és az angolok számításai közé.

Az ostrom ereje megtört, az arabok összeszedve sebesülteiket és halottaikat, lőtávolon kívülre vonultak vissza.

Batteolo alhadnagy pihenőt rendelt. Csak az örök maradtak fenn a falakon és az alhadnagy, aki Mason jeladását várta. És egyszerre piros láng futott az égnek valahol a távolban, aztán hirtelen elhamvadt. Luigi Batteolo megkönnyebbülten sóhajtott fel. Mason csapata kijutott az arab örök körén és most Afetét felé ment.

ÖTÖDIK FEJEZET.

A HALALERŐD.

1.

A hajnal piros fénye szikrázott fel a sivatagi égboltozaton csodálatos fényességgel, aztán felívelt a horizontra maga a nap is fényes arcával.

A B/VI. erőd falán még mindig olasz lobogó lengett.

Luigi Batteolo távcsövezte a környéket. A homokdombok mögött látta rajzani a fehérburnuszos arabokat, akik most végezték el, Mekka felé fordulva, reggeli imájukat. De Luigi Batteolo mást is látott. Nagy csapat arab vonult északnyugat felé s ebből azt következtette, hogy Bahad Hamid sejk annak ellenére, hogy a B/VI. erőd még áll, megkísérli Garoffi őrnagyot meglepni. Batteolo komor arccal maga elé. Aztán hátrafordult.

Battei és Contini mögötte állt. Battei kinyújtotta a karját.

— Azt hiszem, hogy újra kezdődik.

— Si... újra rohamra készülődnek.

Luigi Batteolo megtörölte verejtékes homlokát.

— A létszámmal hogy állunk?

— Ötvenkét emberünk volt és az erőd megmentett nyolc legénye!

— Hatvan ember.

— Si... ebből Mason hadnaggyal elment nyolc, éjszaka tizenkét halott volt.

— Negyven ember.

— Si... harminc sebesült.

Batteolo körülnézett.

— Több embert látok a falakon.

— Si... A sebesültek is itt vannak mind. Három emberünk lenn van még, őrzi a foglyokat és a löszert készítik elő. Két súlyos sebesültünk van.

— Kik azok?

— Beppo és Serras, signor.

Luigi Batteolo még egy pillantást vetett a terepre.

— Lemegyek egy pillanatra... Ha támadnak, azonnal alarm.
Hogy meddig tudjuk védeni magunkat?...

Legyintett.

Battei kiegyenesedett.

— Addig, signor, míg egy töltényünk van, addig míg egy olasz
él az erődben.

— Tudom, fiúk!

Elgondolkozva ment le, be az erőd belsejébe. A foglyok cellái-
nak ablaka alatt Volpini állt őrt.

— Rendben van minden?

A katona feszesen tisztelgett

— Si, signor.

— A dervis?

— Egész idő alatt a földön ül mozdulatlanul.

— A nő?

— Mosolyog, signor.

Luigi Batteolo megrázta a fejét. Előbb a dervishez ment be, a
zöldturbános szenthez, Ali Juszufhoz. A zöldturbános arab fel sem
pillantott, amikor az alhadnagy belépett hozzá. Törökülésben ült
mozdulatlanul, karjait keresztbe fonta mellén.

Batteolo megállt előtte.

— Ali Juszuf.

Az arab ránézett. Szemeiben mondhatatlan gyűlölet égett. Ha
ezek a pillantások ölni tudtak volna, Luigi Batteolo holtan rogyott
volna össze.

Batteolo nem teketóriázott sokat. Kivette szolgálati revolverét
és az arab homlokához tette a csövét. Hangja érdesen, keményen
csengett.

— Ha nem felelsz azonnal, rögtön a másvilágra küldelek.

Az arab hangja felhörgött.

— Nem mered megtenni.

— Nem merem?

— Nem. Mert ha megteszed, akkor ízekre tépnek Bahad Hamid
sejk harcosai.

Batteolo kurtán nevetett fel.

— Háború van, Ali Juszuf. A te életed sem ér többet, mint a
másoké. Ha nem felelsz a kérdésemre, szétloccsantom a koponyádat.

Az arab felsőteste meggörnyedt.

— Mit akarsz tudni?

Luigi Batteolo mosolygott.

2.

— Arra felelj, hogy ki vagy te?

Ali Juszuf kihúzta magát.

— Ibn Hammavid prófétának az utóda.

Batteolo halkán fütyöntett.

— Ibn Hammavidnak? Akinek a csontjai Afete szent kútjánál vannak?

— Annak.

Luigi Batteolo az állát vakarta.

— Ha jól tudom, Ibn Hammavid volt az utolsó nagy arab felkelés vezetője...

— Jól tudod. A próféta zöld zászlaját Ibn Hammavid lobogtatta az arab harcosok előtt, amikor megindultak a hitetlen kutyák ellen.

Batteolo pislogott.

— És minek kell Bahad Hamid sejknek Ibn Hammavid csontváza?

Az arab felnézett rá.

— Hazudhatnék neked, te hitetlen gyaúr, de nincs értelme. Ibn Hammavid csontjai felett mecset épül majd, zarándokhely, amelynek papja én leszek, Ali Juszuf, a próféta utódja.

Luigi Batteolo hallgatott. Sok mindent megértett már, Tudta, hogy miért akarja Bahad Hamid sejk a szent csontokat és miért akarják ugyanezt az angolok is. Ibn Hammavid csontjai felett mecset épül és onnan indulna el az arabok szent háborúja az olaszok ellen. Igen, ha a csontok az angolok kezére jutnának. De ugyanezt fordítva is meg lehetne csinálni. Az olasz kézen lévő mecsetből kell hirdetni a szent háborút az angolok ellen...

Luigi Batteolo mosolygott és rávert a próféta utódjának a vállára.

— Nagy csirkefogó vagy, öregem, — mondta és az elképedt arabra rá sem nézve, kiment a cellából.

Volpini előtte állt.

— Nincs még semmi fent?

Volpini a fejét rázta.

— Egyelőre csend. Riadókézültségben vannak, signor.

— Si... — bölintott Batteolo és belépett Miss Eve Malloriehoz.

— Hello, Miss Eve, — nevetett a szőke asszonyra. — Nem unatkozik?

Eve Mallorie éles tekintettel kutatta az alhadnagy arcát.

— Még mindig életben van Batteolo alhadnagy?

— Si. Egész életemben udvarias voltam, Miss Eve és itt is előreengedem magát.

A nő a fejét rázta.

— Még mindig nem gondolta meg az ügyet?

— A szent csontokra gondol?

— Igen.

— No... Arra nekünk is szükségünk van.

Megvillámlott a szeme.

— Aljas kis praktikák ezek, Miss Eve... Az az angol tevé-
oszttag sokáig fog ott várni a szent csontokra. Lásza be, hogy a
játékot elvesztette. A hadbíróság nem fog kukoricázni magával.
Főbelövi.

Eve Mallorie arca sápadtabb lett.

— A halált be kellett kalkulálnom a számításomba. Csak egyet
sajnálnék, Luigi — mondta.

Batteolo csodálkozva nézett rá:

— Mit?

— Hogy magát itt kell hagyni.

— Engem?

— Magát. Nézze, Luigi... jöjjön velem... Ha megteszi, amire
kértem, akkor boldogok leszünk. Annyi pénzt kapunk, hogy akárhol
gond nélkül élhetünk. Boldogan, egymásnak. Luigi, ért engem?

Luigi Batteolo hátralépett. Hangja kimérten csengett:

— Miss Eve... Nekem csak egy hazám van és egy szívem.
Utolsó rongy lennék, testem kivetné a föld, ha elfogadnám azt, amit
maga ajánl.

Eve Mallorie szemei villognak.

— És én, Luigi?

— Miss Eve, már mondtam: hogy csak egy szívem van. Be-
csületes olasz leányt szeretek és kalandornőkkel semmi dolgom.

A nő arca eltorzult. Hangja kígyóként sziszegett az alhadnagy
felé:

— Gyűlölöm!

— Látja, Miss Eve, ez a maga igazi hangja.

Kurtán felnevetett és becsapta maga mögött az ajtót.

— Vigyázz... — és felfutott a lépcsőn, mert megszólaltak a
gépfegyverek.

2

Hamid Bahad sejk emberei új támadásra lendültek. Az ara-
bok százai rohanták meg az erődöt. Körben, egyre szűkebb körben
lovagoltak az erőd körül, állandóan lövöldözve, új és új csapatok
fejlődtek fel és puskatűzzel árasztották el az erőd falait. Több
arab hasoncsúszva igyekezett a holt térbe jutni, hogy elhelyezze a
robbanóanyagot az erőd falánál.

Batteolo hol itt, hol ott tűnt fel. Az elesettek kezeiből ki-
ragadta a görcsösen magukhoz szorított fegyvert, hogy pótolja a
rést, amit a támadók golyója ütött. Hol itt, hol ott hullott el egy-

egy ember az irtózatos golyózáporban, pedig a géppuskák vad pusztítást okoztak az arabokban.

Battei és Contini is kivette a részét a küzdelemből, éppen úgy, mint az alhadnagy, meg a többi olasz fiú. A szanitéc sem kötözte már a sebeket, hanem a lőrénél állva tüzelt.

A belső erődből Beppó támolgott elő, véres kötéssel a mellén. Sápadt arcára rárajzolta már jelét a mindent elsöprő halál, de Beppó még haldoklásában is segíteni akart. Lezuhant az egyik géppuska mellé, elerőtlenedő ujjával befűzte a tárt és lőni kezdte az arabokat.

Luigi Batteolo csak akkor vette észre, amikor már halott volt Beppó. A hős Beppó ott vérzett el a géppuska mellett.

Az arabok adott jelre hirtelen az erőd felé fordultak. Vad roharral száguldottak a falak felé.

Batteolo, Contini és Battei hangja harsogott

— Tűz! tűz! tűz!!!

Kerepeltek a géppuskák, dörögtek a fegyverek. A keleti fal hirtelen megingott. Irtózatos robbanás reszkettette meg a levegőt és lángok csaptak fel. Az erőd keleti fala mintha felemelkedett volna a levegőbe, por- és füstfelhő áradt széjjel, aztán széles résnyire összeomlott.

Contini hangja felsikoltott.

— Felrobbantották a keleti falat.

De akkorra már Luigi Batteolo lenn volt az udvaron. Egy géppuskával együtt ugrott le. Pillanat alatt állította be a géppuskát a keleti falon támadt résznek és hangja rekedten zúgott fel.

— Töltényeket!

— Apró, zömök ember ugrott utána, Frascati. Lőporfüstös arca rávigyorgott Batteolóra, miközben ördögi ügyességgel fűzte be a tárat és még arra is volt ideje, hogy hűtse a gépfegyver csövét.

— Itt vagyok, signor.

A résen már feltűntek a fehér burnuszok. Batteoló felüvöltött.

— A falakon maradjatok!... — S a következő pillanatban lőni kezdett. A gépfegyver egymásután kaszálta le a feltűnő arabokat, akik véres testtel, gépfegyvergolyóktól átlukasztva zuhantak le.

Pokoli tánc volt ez, irtózatos és vad. Batteolo eltorzult arccal tüzelt, egyre tüzelt, míg fenn a falnál Contini két géppuskát állított be keletre. A géppuskák leszedték a rés felé törő arabok emberutánpótlását.

Meddig tartott ez a harc, nem tudták. Testük verejtékben úszott, szemeiket, arcaikat ellepte a lőporfüst. Nem láttak, nem hallottak, csak akkor tértek magukhoz, amikor Battei caporal hangja felharsant.

— Visszavonultak!

Az arabok ostroma megtört, lendületüket elvagták. Látták, hogy a támadók összeszedve sebesültjeiket és halottaikat, újra a dombok mögé húzódtak vissza.

Luigi Batteolo torkából kihörgött a hang.

— Vízet...

Frascati odatartotta vízzel telt csajkáját az alhadnagy ajkához.

4.

Lefelé hordták a falról a halottakat. Nem volt ember, aki nem sebesült volna meg. A falon, az épen maradt falakon tíz ember állt őrséget, nyolc ember a halottakat temette.

Luigi Batteolo hangja elfakult.

— Huszonkét halott.

Battei komoran nézett maga elé.

— Si signor... és egyetlen egy ember sincs, aki ne sebesült volna meg. Ötvenszeres túlerővel szemben harcoltunk.

Batteolo felvetette a fejét.

— De a B/VI. erőd még áll.

— És állni is fog, signor.

— Lőszert?

— Még van elég, és sajnos, élelem is van. Ötven emberre volt nyolc napra kiszámítva s alig vagyunk már.

Batteolo alig állt a lábán.

— A külső falakat már nem védhetjük. A belső udvarra kell visszavonulni.

— Úgy lesz, uram.

— A sebesülteket bekötözni, enni, inni bőven adni mindenkinek. Lőszert és az épen maradt géppuskákat a belső falakhoz. Két óránként váltás.

— Si signor!... — és elkapta az alhadnagy karját. Luigi Batteolo körül elsötétedett a világ.

Battei a karjában vitte be a belső udvarba. Hangosan dörögött.

— Tíz ember helyett harcolt.

Gyengéden tette le, mintha a fia lett volna. Lemosta az arcát és pálinkát csöpögtetett az ajkai közé.

Az alhadnagy felnyitotta a szemeit.

— Elszédültem.

— Si, signor... — de akkorra már felfedezte az alhadnagy vállán a lött sebet. A vérzést állította el.

— Csak nyugodtan, signor.

Luigi Batteolo hangja fakón szállt:

— B/VI-erőd... halálerőd... — és lecsukta a szemeit.

Contini caporal elrohant az alhadnagyhoz.

— Signor, parlamentair . . .

Batteolo felugrott, felcsatolta revolverét és a caporallal együtt felrohant a falra. Fehérsázlós arab állt az erődön kívül.

Rászólt:

— Mit akarsz?

— Te vagy a parancsnok?

— Si. Luigi Batteolo alhadnagy.

— Az én uram, akit Allah sokáig éltesse, nemes Bahad Hamid sejk, Ennedi ura, beszél a szájjammal. Ha kiadod a foglyokat, akkor szabad elvonulást enged Afeté felé.

Batteolo legyintett:

— A foglyokat nem adom ki.

— Hamid sejk megbízott azzal, tudassam veled: ha foglyaidat nem adod ki, akkor szemedláltára löveti agyon azokat, akiket ő elfogott.

Batteolo megtántorodott. Csak nem fogták el Mason csapatát, Gemmát és Toddanót? Verejték lepte el az arcát. Ha így is van, akkor sem tehet semmit. Sem a dervist, sem az angol kémnőt nem adhatja ki a kezeiből. Ez a két fogoly az adu szerepét tölti be a játszmában. És ez a játszma halálos, komoly veszélyt rejt magában: a déllibiai olasz erődök sorsát. Ha a sejk agyonlöveti Masont, Gemmát, Toddanót és a többi fiút, akkor hősihalált haltak a hazájukért.

Előrelépett.

— Mondd meg uradnak, az angolok kutyájának, hogy ha agyonlöveti a kezébe került foglyokat, akkor én is agyonlövetem a szent Ali Juszufot és a fehér nőt. Lódulj!... Battei!

— Parancs!

— Felhozzátok a két foglyot a falra. Lássá a sejk, hogy Luigi Batteolo nem tréfál.

— Igenis, signor.

Az arab már a domboknál porzott. Távcsővel figyelte. Látta Hamid Bahad sejk dühös mozdulatait, látta, hogy parancsot ad, — és most megdobogott a szíve. Fegyveres arabok között vezették elő Gemmát, Toddano professzort és öt olasz katonát. Agyába vakított a gondolat. Hol van Mason hadnagy, meg a másik három fiú?

Az olasz foglyokat a fegyveres arabok elé állították fel.

Battei most hozta letről a két foglyot, Eve Malloriet és Ali Juszufot.

Luigi Batteolo elfordult.

— Állítsátok fel őket. Battei a kivégző szakaszt.

— Igenis!

Fegyverek csövei meredtek a két fogolyra, akik halálsápadtan álltak az erőd falán.

Az alhadnagy a dombok felé nézett. Idáig hallatszott az arabok vad üvöltése, amint megpillantották szent Ali Juszufot a fegyverek előtt. Látták, hogy lovas vágtat az erőd felé.

Luigi Batteolo most már tudta, hogy megnyerte a játszma első fordulóját, amelyet Gemma életéért küzdött végig. Ugy látszott, Hamid Bahadnak mindennél fontosabb Ali Juszuf élete.

A parlamentair odaért.

— Mit akarsz? — kérdezte kurtán.

— Hamid sejk azt üzeni, hogy cseréljük ki a foglyokat.

Kurtán pattant a szava.

— Hol van a többi katona és Mason hadnagy?

— Elestek. Mi a válaszod?

— Nem!

— Szabad elvonulást is kaptok.

— Nem!

— Akkor ma éjszaka meg fogsz halni.

— Lehet.

— Ez az utolsó szavad?

— Ez ... De mondd meg Hamid sejknek, hogy ha az olasz foglyoknak a hajaszála is meggömbül, akkor Ali Juszuf testét a dísnókkal etetem meg.

Az arab elvágatott és néhány perc múlva látták, amint a foglyokat elvezetik.

Batteoló intett.

— Battei, visszaviszed őket. Volpini vigyáz rájuk. Ezeken a foglyokon múlik Dél-Libia sorsa. A halálerőd pedig elkészül a halálra.

Battei kihúzta magát.

— Készen vagyunk a halálra, signor.

Az erőd falán büszkén lengett az olasz lobogó.

HATODIK FEJEZET.

A B/VI. ERŐD ALL.

1.

Ajult csönd feküdt az erőd felett. A harcban elfáradt emberek, az alhadnagy kivételével, szinte halálbadermedő álomban pihentek. De a fegyvert még álmukban is görcsös markolással szorították magukhoz.

Luigi Batteolo nem tudott pihenni, mert Gemmára kellett gondolnia, aki az arabok fogságában sínylődött. De Batteolo azt is érezte, hogy tehetetlen. Utolsó emberig kell védenie a B/VI. erődöt, minden poklon át, addig, míg egyetlen olasz katona emelni tudja a kezét.

Lemet a foglyokhoz. Ali Juszuf ugyanúgy ült, ahogyan ott hagyta. Volpini halkán súgta az alhadnagy fülébe.

— Nem mozdul.

Luigi elnézte ezt az embert. A keletiek fanatikus hite élt benne, vadsággal keverve. Ibn Hammavid utóda akart lenni, a próféta utóda, hogy a gyűlöletet hirdethesse a fehér burnuszosoknak.

Nem ment be hozzá, hanem Eve Mallorie cellájához lépett.

Mallorie felnézett.

— Ujra itt van?

— Amint látja.

A nő még mindig nem adta fel a harcot, küzdeni próbált.

— Velem akarja megmentetni a foglyokat?

Luigi mosolygott.

— Nem. Csak magával és a dervissel tartom sakkban Bahad sejket. Magát haditörvényszék elé állítom

Eve Mallorie arca elfehéredett.

— Szóval a halálba küld?

— Amit maga, Miss Mallorie, elkövetett, azért halál jár. A B/VI. erőd hősi halált halt legénységéért felelnie kell.

Eve Mallorie mozdulatlan arccal hallgatott. Csak később mondta:

— Ez a háború.

Luigi Batteolo sarkonfordult és elhagyta a cellát. Amikor az udvarra ért, akkor történt a robbanás.

Ijesztő detonáció csapott a csendes éjszakába, az erőd külső fala megingott és összeomlott.

Battei futott az alhadnagyhoz.

— Mi történt?

Battei szája széle megvonaglott.

— Két arab a holtterbe csuszott és felrobbantotta a falat.

Batteolo hangja megkeményedett.

— Bevonulni a belső udvarba.

— Si, signor.

A B/VI-os erőd belső és egyúttal utolsó védelmi vonalán sorakoztak fel azok, akik megmaradtak. Contini sötéten nézett maga elé.

— Három ember veszett oda a robbanásnál.

Batteoló hangja rekedten hangzott, amikor megszólalt.

— Battei, Contini!

— Parancs!

— Az utolsó emberig védjük az erődöt. Ha elesem, akkor Battei veszi át a parancsnokságot, ha ő is elesik, akkor Contini.

— Foglyainkkal signor? Lelőjjük őket?

Luigi Batteolo szájából nehezen jöttek a szavak.

— Nem. Mi nem öljük meg a foglyainkat.

— Még az angol nőt sem?

— Nem.

A caporal szájából sötéten szivárogtak a szavak.

— Ők megfogják ölni a foglyaikat.

Hallgattak...

A B/VI. erőd utolsó rohamra várt, halálraszántan.

Megvirradt. Vad diadalordítás fogadta az arabok oldalán a felkelő napot. Aztán megindultak az arab lovasok a leomlott falú erőd ellen, hogy az utolsó rohammal elsöpörjék az alig maroknyi emberrel védett erődöt.

Újra megszólaltak a fegyverek

2

Garoffi őrnagy tenyerébe ejtette fejét. A B/VI. erőd még mindig nem felel, pedig Luigi Batteolo alhadnagynak már régen jelentést kellett volna tennie. Batteolo is csapdába esett volna? Garoffi őrnagy futó lépteiket hallott. Matteo caporal tört be a sátorba. Katonásan tisztelgett, de fekete szemei élénken csillogtak.

— Commandant...

— Beszélj már!

Matteo hangjában öröm bujkált.

— Postagalamb érkezett Commandant. Signor Batteolo üzent.

— Mutasd, — ugrott fel az őrnagy.

Átfutotta a jelentést és gondterhelt arccal nézett maga elé. Szóval ez történt a B/VI. erőddel és ezért nem felel a rádió. Garoffi őrnagy határozott ember volt és pillanatok alatt cselekedett. Akárhogyan is, de segíteni kell Batteolon és erre csak egyetlen egy mód van. Ben Asrá-ban van repülőtér, tehát oda kell üzennie.

Megcsattan a hangja.

— Azonnal hívjátok Ben Asrát. Magam beszélek velük.

— Si signor.

Matteo előrefutott és az őrnagy követte.

— — — — —
Anton Varro ezredes hangja nyugodtan csengett.

— Légy nyugodt Garoffi. Azonnal útnak indítok három bombavetőt és két vadászgépet. Azonkívül harcikocsi alakulat is elindult. Rendet fogunk teremteni a határon. Vizszontlátásra.

Az ezredes a telefónkagyló után nyult s perccel később kiment az udvarra, hogy ellenőrizze a repülőraj indulását. A könnyű vadászgépeket éppen akkor tolták ki a hangárból; az ezredes figyelmét azonban váratlanul másik jelenet kötötte le.

Ben Asra keleti kapuján gépesített járórgördült be s az apró, hernyótalpas kocsik az iroda közelében álltak meg. Két altiszt véresfejű, féláljult tisztet támogatott fel a lépcsőn. Egy harmadik Anton Varrohoz lépett:

— Commandant, Mason hadnagyot három halott mellett találtuk a sivatagban. Keselyűcsapat nyomán bukkantunk rá . . .

— Mason? . . .

Az ezredes besietett a házba. Eppen akkor ért a szobájához, amikor a támolýgó, véres ember kopogtatni akart.

— Mason... mi történt?...

A tiszt elhomályosuló szemmel erőltette a beszédet.

— Arab fogságba estem, signor, de később Batteolo alhadnagy segítségével sikerült megszabadulnom. A B/VI-erődbe vonultunk vissza s onnan néhány emberrel kitörtem, hogy Toddano professzort és leányát biztonságba helyezzük. Túljutottunk az arab őrzőzónára, amikor nagyobb csapattal kerültünk szembe. Arabok voltak, akiket Bahad Hamid sejk az utánpótlás vonalainak elvágására küldött Afeté felé. Nem sikerült kitérnünk s a túlerő legyűrt bennünket. Eszméletlenül zuhantam a földre. Ötthagytak, mert halottnak néztek. Mire magamhoz tértem, senki sem volt mellettem, csak három halott.

Az ezredes Mason vállára tette a kezét:

— Si, Mason... most kaptam Garoffi őrnagyon keresztül Luigi Batteolo jelentését. Mind a ketten hősök voltak.

— Signor..., Batteolo halálos veszélyben van.

— Tudom... nézz oda.

A kifutón akkor rohant végig a repülőraj; vad dübörgéssel, könnyen emelkedtek fel s perc alatt eltűntek a párátlan messzeségben.

— Ezek majd elintézik az arabokat.

— És a professzor?

— Utánuk terepjárókat küldök... talán sikerül utólag őket, ha életben vannak.

Elhallgatott, azután összerántotta a szemöldökét.

— A dolognak ez a része különben se érdekeljen. Menj pihenni... orvosra van szükséged, nem társalgásra.

Mason hadnagy kihúzta magát, tisztelgett, azután összeesett.

3.

Mindössze tizen voltak, akik még mozogni tudtak. A gépfegyvert és két golyószórót Batteolo úgy állította fel, hogy három oldalról védték az udvar keskeny térségét.

Az arabok üvöltve vették birtokba a külső udvart s perc múlva megjelentek a fegyvercsövek előtt. Az alhadnagy fehér arccal, lázasan csillogó szemmel ült a gépfegyver mögött. Keze alatt pattogva ugrálni kezdett a szalag.

— Battei...

— Hallom, signor...

— A kúthoz.

A caporal engedelmesen megindult, de azután csodálkozva fordult vissza.

— Nincs értelme, signor... meddig tarthatjuk magunkat?...

Az alhadnagy új szalagot fűzött a tárbá.

— Nem védeni — fordult vissza türelmetlenül —, kézigránát-fűzért bele. Amint az első arab ideér, robbantani...

Körülmézett. A tíz emberből már csak hatan maradtak. Négy test mozdulatlanul hevert egyik golyószóró mellett. Az északi fal telibe kapta a támadó arabok sortüzét.

Batteolo keze alatt újra kattogni kezdett a gépfegyver; a leg-sűrűbben rajzó udvarrészt vette tűz alá, de akkor már az északi falon is megjelentek az első támadók s a golyók záporoként porzot-tak körülötte.

Felugrott, hogy más állásba vigye a puskát s hirtelen könnyű csípést érzett az oldalán. Odakapott, de már nem érezte, hogy keze vörös lett a gőzölgő vértől. Megtántorodott és lecsúszott a többi mozdulatlan test mellé a porba.

Csaknem ugyanabban a pillanatban, amikor Battei hirtelen égni fordította a szemét s üvöltve integetni kezdett három apró

pont felé, amelyek északnyugatról közeledtek, egyelőre reménytelen távolságban.

A feldübörgő motorzaj azonban az arab támadás lendületét is kettéroppantotta. Mintha elvágták volna, abbamaradt a lövöldözés s mire a gépek az első támadásra lecsaptak, már csak kavargó tömegben menekülő, riadt nyájakat láttak az erőd összeomlott falai körül.

antenna

a legjobb,
legelterjedtebb
és legolcsóbb

képes rádióhetilap

ÁRA **8**FILLÉR

Szerkesztőség és kiadóh. vatal:

Budapest, VIII, József-körút 5. Telefon: 144-400

BEFEJEZÉS.

Luigi Batteolo káprázó szemekkel tért magához. Agyába kúszán és zavarosan tért vissza az utolsó kép, amit látott; a füstös udvar, a halott katonák s a falak körül tolongó arab támadók. Mintha kiesett volna valami az agyából, riadtan mozdult, hogy a gépfegyvert kedvezőbb állásba vigye; szeme elé azonban ismeretlen katonaarc s mögötte a csendes erődudvar képe rajzolódott. A leomlott falrésznél megnyugtatóan látszott két páncélkocsi ágyútornya.

Mozdulatára vad fájdalom nyilalt az oldalába. Felnyögött.

— Battei...

A katona föléjehajolt.

— Sajnálom, signor, a caporalt már elszállították. Tüdőlövést kapott s azzal nem lehet tréfálni a sivatagban.

— A foglyok?

— Csak egy fogoly volt, signor, valami nő. A másikat Varro colonel parancsára szabad emberként kellett Afetébe vinni.

— Értem...

Batteolo az oldalát tapogatta s csakugyan megértette, mit akarnak a dervissel odaát. Ha Ibn Hammavid utóda lesz az őre a szent sírnak, Afetében többé nem kell lázongástól tartani. Ime, a harmadik út, amire sem Mallorie Éva, sem ő nem gondolt, pedig a Koránban is meg van írva. Ha a hegy nem megy Mohamedhez, Mohamed megy a hegyhez; miután az ereklyék méltó őrizetben olasz területen lesznek, az arabok zarándokhelynek fogják tekinteni Afetét. Seregestől szöknek át angol területről is, csak Toddanonak sikerüljön számukra elég vizet biztosítani.

Toddano...

A névre, mintha villám csapott volna bele, átsajgott rajta a rémület.

— Gemma...

A katona bólintott.

— A signorina itt van. Órákig ült itt s csak éppen átnézett a többi sebesültekhez.

— Hogy került... ide?...

Batteolo egyszerre felkönyökölt, a katona azonban visszanyomta.

— Nyugalom, signor. A signorina másodszor is arab fogságba került s mi szabadítottuk ki. Semmi baja sem történt, mert Hamid Bahad tuszna tartotta signor Toddanoval együtt.

— Mi van sejjkel?

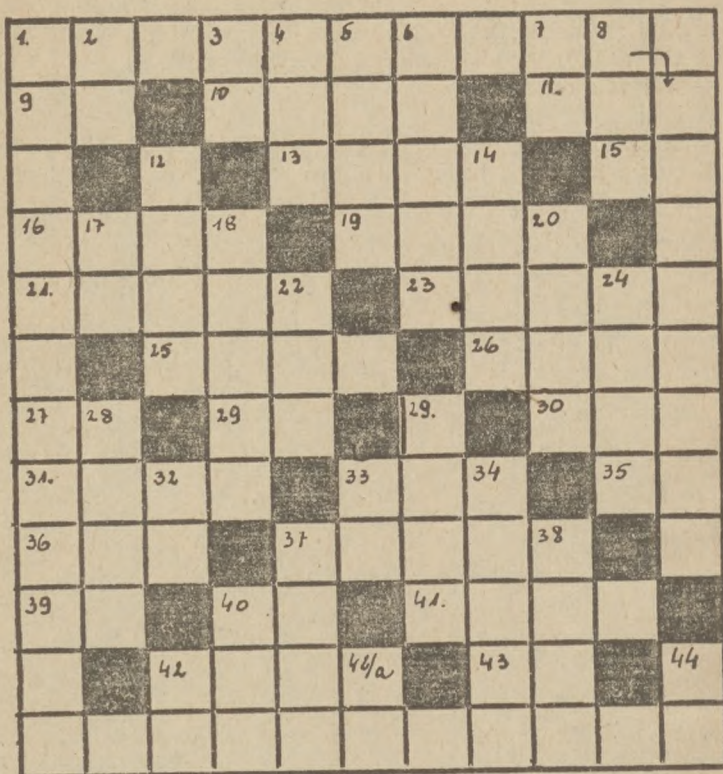
A katona vállat vont.

— Nem adta meg magát. Utolsó golyóig harcolt... kár érte...

Batteolo bólintott, pedig az utolsó szavakat már nem hallotta, mert az ajtó előtt feltűnt Gemma Toddano karcsú alakja.

Vége.

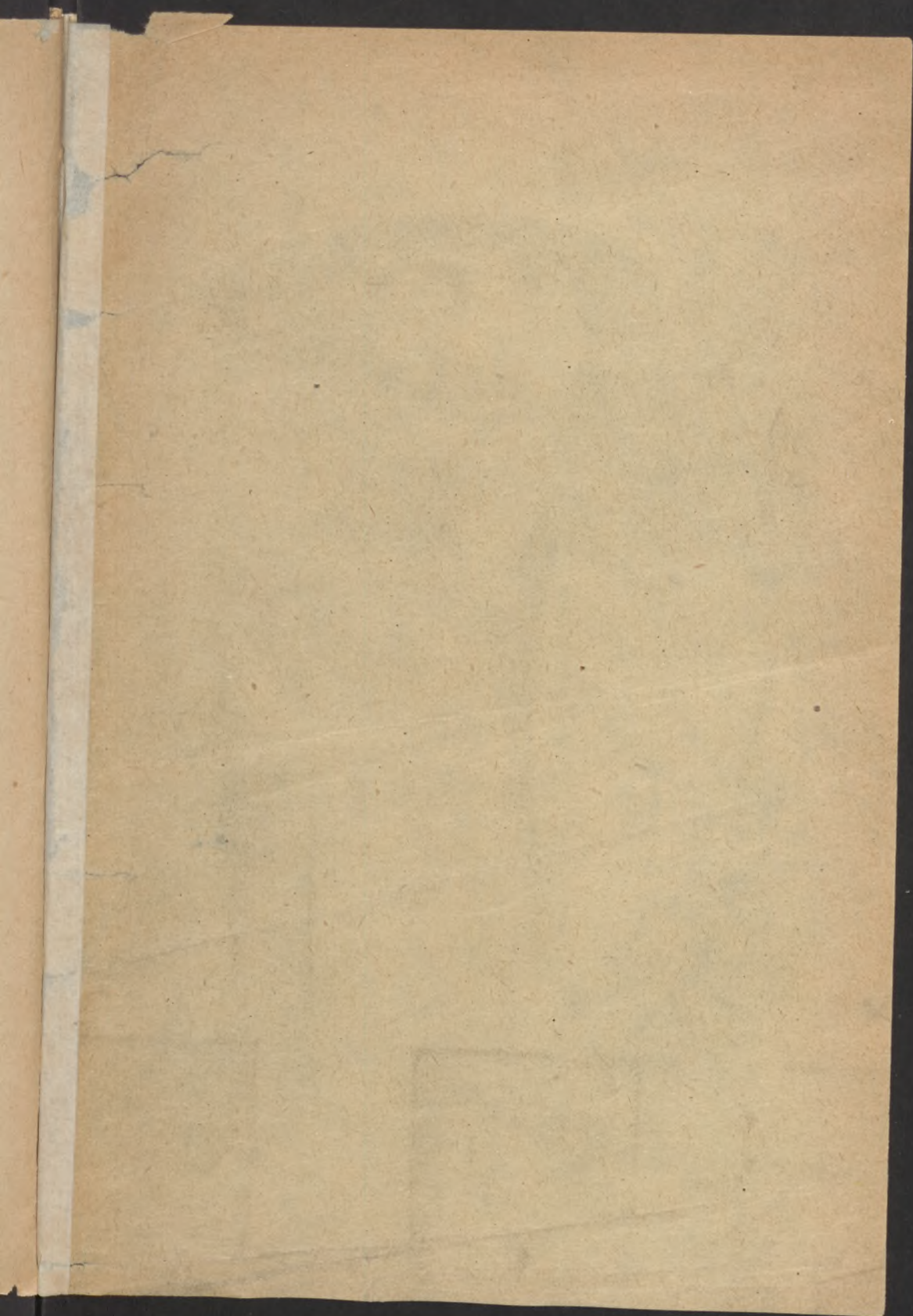
Tarka Rejtvény

Vízszintes sorok: 1. Ludovika Akadémia jelmondata. 9. Idegen helyeslés. 10. Fás terület. 11. Pap teszi. 13. A sivatag hajója. 15. Sőhaj. 16. Lószin. 19. A győzelem istennője. 21. Árpád vezér apja. 23. A gulya teszi délben. 25. A szerelem istene. 26. Dunántúli folyó ék. föl. 27. Z. P. 29. Tus mássalhangzói. 30. A kivágott fa teszi. 31. Dal. 33. Haza. 35. Német névelő fon. 36. Idegen női név. 37. Bolgár fejedelem volt. 39. Kérdőnévmás. 40. Azonos betűk. 41. Hangszer. 42. A modern harcászat egyik eszköze. 43. Sír.

Függőleges sorok: 1. Nép dal kezdete. 2. Feltételes kötőszó. 3. Vissza: mutatószo. 4. Ártalmas. 5. Paradicsom. 6. Kurta. 7. M. A. 8. Női név. 12. Vissza: erdélyi közművelődési egyesület rövidítése. 14. Vissza: férfi ruhadarab. 17. Állatlakás. 18. Fűtőér. 20. Kereskedő teszi. 22. Segélyhívójel. 24. A hét vezér egyike. 28. Lófajta. 30. Az építmény, amely a kikötő vízterületét egyes medencékre osztja. 32. Személynévmás. 33. Feltételes kötőszó. 34. Vissza: férfinév. 37. Az ég teszi nyáron. 38. Vissza: selyem gyártásáról híres francia város. 40. Gazdasági szer-
szám. 42. A. M. 42/a. A. Y. 44. — függőleges 33.

egyverét lövésre készen -
tartva figyelt...

(20th Century Fox)

Shad ...

